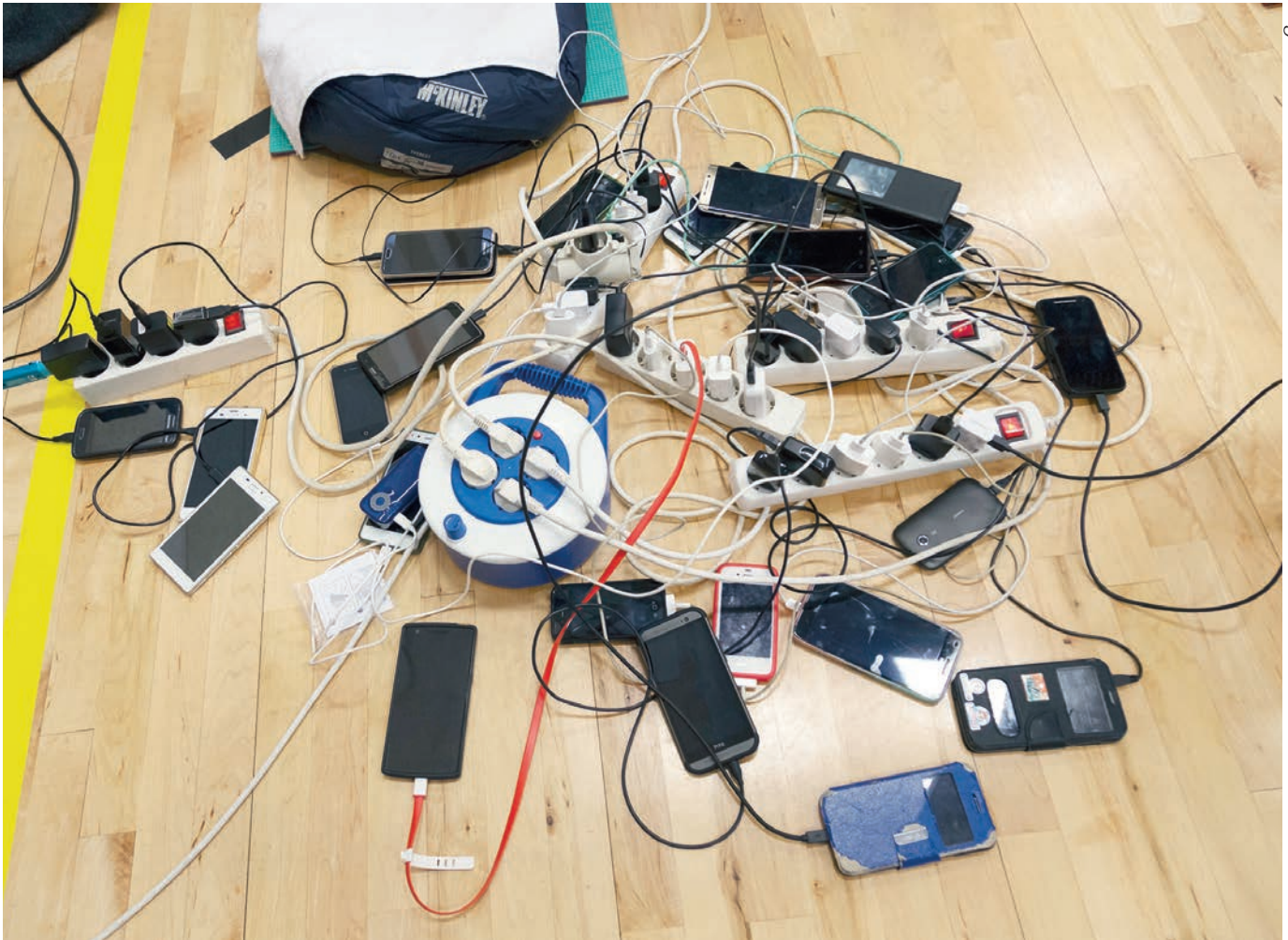

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIII | NÚM. 2267
2,90€ | 26 FEBRER 2023

Agustí Codinach

Dispositius mòbils carregant-se a la Jornada Mundial de la Joventut de Cracòvia (2016).

Tecnologia digital: el nou ídol?

El temps de Quaresma convida a recuperar la dimensió humana i al dejuni de la hiperconnexió

P 8-12

David Abadías,
nou bisbe auxiliar
de Barcelona:
«Soc aquí per
aprendre i servir»

P 27-31

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

sent la creu d'Ucraïna

Quaresma al costat del poble ucraïnès

El 24 de febrer es compleix un any d'ençà que Rússia va iniciar la invasió d'Ucraïna per terra, mar i aire. Les Nacions Unides calculen que la població a Ucraïna ha passat de 43,3 a 35,6 milions de persones a causa de la guerra, i que dins i fora del país uns 21,8 milions d'ucraïnesos necessiten ajuda humanitària. Per això l'ONU ha llençat un pla de resposta a les necessitats humanitàries d'Ucraïna pel qual sol·liciten a la comunitat internacional 5.600 milions de dòlars.

Amb la vista posada en aquest malaurat primer aniversari, el papa Francesc, en l'audiència general del dimecres 15 de febrer, va fer una nova crida a favor d'Ucraïna: «No oblidem l'estimat i turmentat poble d'Ucraïna, preguem perquè aviat pugui acabar el seu patiment cruel.»

És el mateix recordatori que constantment ens fa sor Lucía Caram, dominica de Manresa, que treballa incansablement per mantenir els corredors humanitaris que permeten portar a casa nostra persones refugiades i ferits de guerra. També per pal·liar les conseqüències del fred i continuar enviant ambulàncies i *pick-ups*.

De la seva banda, Mn. Iurii Stasiuk, responsable de la parròquia ucraïnesa de Santa Mònica de Barcelona i voluntari sanitari al front de guerra, també ens instava a «recordar que la guerra no ha acabat, hem de ser veu dels que són allà».

Precisament, Mn. Iurii, a qui vam entrevistar en el número del 27 de novembre del 2022, serà un dels testimonis de la celebració «Sent la Creu», el 26 de febrer, a les sis de la tarda, a la basílica de la Sagrada Família, i que dona inici a la Quaresma a la diòcesi de Barcelona. L'altre testimoni, en aquest cas telemàtic, serà el de l'arquebisbe major d'Ucraïna, Sviatoslav Shevchuk.

L'inici de la Quaresma d'enguany està, doncs, fortament marcat pel primer aniversari de la invasió russa i per això la celebració «Sent la Creu», en aquest cas la Creu d'Ucraïna, prepararà especialment pel poble ucraïnès en aquest moment de tanta dificultat. La celebració està organitzada pel Secretariat de Pastoral amb Joves de l'arquebisbat de Barcelona, amb la col·laboració d'Ajuda a l'Església Necessitada, Càritas Barcelona i la basílica de la Sagrada Família.

La Quaresma és un temps privilegiat per pregar més intensament pel poble ucraïnès i per la fi de la guerra, i també per fer gestos concrets de temps i diners envers tantes persones que pateixen les conseqüències del conflicte. Seguint la invitació del cardenal Joan Josep Omella en la carta dominical, «sortim de nosaltres mateixos per anar a buscar aquell que ens necessiti». També l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, ens convida a fer de la nostra vida un do per a Déu i per als altres.

Des de Catalunya Cristiana ens alegrem pels nomenaments de David Abadías com a bisbe auxiliar de Barcelona i de Gerard Villalonga com a bisbe de Menorca. Els manifestem la nostra pregària i encoratjament en aquest nou servei que el papa Francesc els ha confiat. En comunió!

Contingut

- 03
Editorial
- 05
La setmana
- 06
Opinió
- 08
En primer pla
- 13
Vida eclesial
- 23
Vida i Família
- 27
L'entrevista
- 32
Carta dominical
- 34
Bíblia
- 36
Litúrgia
- 38
Espai lectors
- 40
Cultura
- 46
Agenda
- 47
Des del carrer

Testimoni d'Enric Olivé, missioner a Xile

PÀGINA 16-18

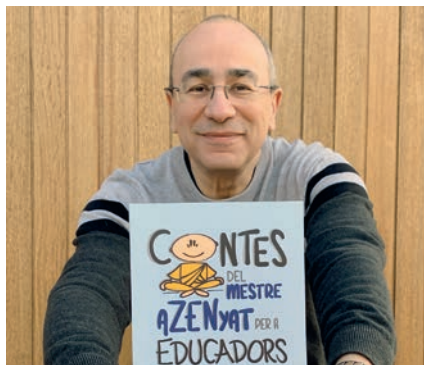
Llucmajor recorda el bisbe Toni Vadell

PÀGINA 20

Per la família i la vida

PÀGINA 23-26

40-41
Juanjo Fernández, autor del llibre «Contes del mestre aZENyAT per a educadors»

47
El compositor Luis Meseguer és l'autor de la música de Sent la Creu 2023

La setmana en tuits

LUIS MARÍN DE SAN MARTÍN
@LMARINOSA

Sotssecretari de la Secretaria General del Sínode

Mantenir les sancions a Síria i dificultar l'arribada d'ajuda a les víctimes del terratrèmol em sembla un fet injustificable, cruel i criminal. És una qüestió d'humanitat

JUDIT BARCELONA
@JUDITBARCELONA

Divulgadora d'art

Aquesta nit he portat el meu pare a dormir, m'ha abraçat molt fort i m'ha dit que resem, li he dit que ho fes ell, que en sap més, l'he tapat i com cada nit m'ha donat les gràcies. Temps difícil

ALMUDENA ARIZA
@ALMUARIZA

Reportera

I si abans d'escriure un tuit o contestar-ne un altre apliquéssim el «triple filtre» de Sòcrates? «Si el que vols dir no és cert, ni bo ni tan sols útil, per què voldria saber-ho?»

MARÍA LILLY DELGADO
@MLILLYDELGADO

Periodista

Els sacerdots excarcerats i deportats José Luis Díaz de Matagalpa i Benito Martínez Gamboa de León celebren missa al costat del bisbe Silvio José Báez a Santa Agata a Miami-Florida. «Ha estat un miracle de Déu», assegura Báez

ÁLVARO LOBO SJ
@ALBAROLOBO SJ

Jesuïta

El gran repte en aquest segle XXI és i serà la defensa de la dignitat humana. I aquí no s'hi val qualsevol cosa

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Bisbe fill de diaca

David Abadías, nomenat bisbe auxiliar de Barcelona el 14 de febrer passat, és fill de Manuel Abadías, diaca de la mateixa arxidiòcesi des del 14 d'abril del 2002. En una entrevista al programa *Sense distància*, el pare del nou prelat electe va assegurar que, com a diaca, ho ha viscut «amb una gran il·lusió perquè el camí escollit per ell comporta viure l'evangeli en comunitat, el mateix que tria el qui opta pel diaconat». Manuel Abadías va dir que, des d'una visió familiar, l'elecció del seu fill per ser bisbe li ha donat «molta satisfacció després d'una vocació que en David ja va comunicar als 11 anys».

El diaca Manuel Abadías va comentar que, com a nou bisbe, el seu fill «pot aportar, des de la seva formació i la seva manera de ser, una actitud de saber escoltar i sintetitzar molt bé les situacions, cosa que obre molts camins per actuar amb coherència». També va explicar que té una filla casada que li ha donat una neta. D'altra banda, David Abadías va visitar el 15 de febrer *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, on va ser entrevistat per Pol Marsà al programa *El Matí*.

Zoom

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Wikimedia Commons

«No puc deixar de recordar amb preocupació el bisbe de Matagalpa, Rolando Álvarez, a qui tant estimo, condemnat a 26 anys de presó.» Aquesta és la reacció del Papa davant d'un nou episodi de persecució religiosa a Nicaragua, sota un règim que esclafa qualsevol crítica, mentre, arreu del món, es multipliquen les pregàries per aquest poble sofrent.

L'efemèride de la setmana

26 de febrer del 1826: santa Joaquina Vedruna funda a Vic les Germanes Carmelites de la Caritat

MIRADA AL MÓN

El Sínode continua

Darrerament em pregunten si el procés sinodal continua o no. Aquests darrers mesos s'ha treballat als diferents països el document per a la fase continental *Eixampla l'espai de la teva tenda (Is 54,2)*. Al febrer i març es desenvolupen les assemblees continentals. El papa Francesc també va fent referència al procés sinodal en diferents intervencions i entrevistes.

M'agradaria assenyalar alguns aspectes d'una significativa trobada internacional sobre la sinodalitat europea celebrada a Luxemburg al gener. Un dels assessors de la Comissió de Comunicació del Sínode, Austen Ivereigh, hi ha participat i s'ha fet ressò d'alguns aspectes. Els participants han constatat que les

experiències sinodals han permès a moltes persones tenir una experiència directa d'una Església més fraterna, diversa i col·laboradora, més missionera i compromesa amb les necessitats i somnis del nostre temps. També van destacar actituds i enfocaments útils: celebrar la diversitat i estar disposats a escoltar veus alienes o desafiant; mantenir en la confiança les nostres tensions i desacords sense buscar resoldre'ls, sinó permetre que ens ajudin a créixer. Pacència, confiança, humilitat, obertura i discerniment han de ser companys de camí.

Tant a Luxemburg com en altres fóruns, anem descobrint com la sinodalitat s'aprèn fent-la. La clau per

FERNANDO CORDERO MORALES

Membre de la Comissió de Comunicació del Sínode (Roma)

desenvolupar aquesta sinodalitat en l'Església és la reflexió sobre aquesta experiència, aprenent sempre a desenvolupar i adaptar els mètodes al context, com és el cas de la conversa espiritual. És vital que la gent vegi que els processos sinodals orienten a canvis concrets i que, per tant, s'hi pot confiar. Malgrat els atacs i l'oposició que genera el Sínode sobre la Sinodalitat, ens fan conscients, en paraules del cardenal Hollerich, que «aquests atacs són un signe que Déu té grans plans».

Pacència, confiança, humilitat, obertura i discerniment han de ser companys de camí

FRANC RIGOL

Coachsellor

S'entén per caritat totes aquelles accions que, de manera desinteressada, fem per ajudar el proïme. A causa de l'esclat dels recents conflictes armats, molta gent s'ha abocat a socórrer aquelles persones que lluny d'aquí pateixen els efectes d'una guerra, enviant tota mena d'ajuda o, fins i tot, desplaçant-se personalment fins al mateix marge del conflicte per solidaritzar-se amb les víctimes. De ben segur que és sempre benvinguda i agraïda l'ajuda per aquells que pateixen els estralls de les hostilitats de tots dos bàndols.

Però, a vegades, sembla que només som solidaris quan es tracta d'ajudar col·lectius que són víctimes de la pobresa, de les guerres o de la indignitat dels seus governants, quan viuen lluny de casa o

CONTRAPUNT

La caritat comença a casa

quan els mitjans en fan difusió. Està molt bé ser sensibles i auxiliar les persones més desvalgudes i necessitades per lluny que es trobin.

Caritat, però, és també tenir cura de nosaltres mateixos, dels nostres familiars, amics, veïns, companys de feina, de la gent del barri, del poble, ciutat o comunitat, més enllà del focus i de l'oportunisme d'alguns mitjans. Quantes persones hi ha oblidades en residències o a casa, malaltes, o que viuen soles, sense ni tan sols ningú que els digui bon dia veient com es consumeixen en la senectut més amarga. O

La compassió és un sentiment d'afecte, de respecte i empatia i, sobretot, de proximitat

encara més propers com el germà, el cunyat, l'exparella, un fill o una mare que necessiten el nostre escalf, la nostra comprensió o només unes paraules que els empenyin a tirar endavant.

Potser més que de caritat les persones també tenim necessitat de la compassió, perquè la compassió és amor en acció. La compassió és veure's un mateix en l'altre. No és llàstima, la compassió és un sentiment d'afecte, de respecte i empatia i, sobretot, de proximitat. No podem arreglar la vida de tot-hom, però cultivar la compassió sí que ens permet fer la vida més fàcil a aquells que tenim més a prop. Ja ho deia la mare Teresa de Calcuta: «No hi ha grans actes, sinó petits actes fets amb un gran amor.» Sí, tot comença aquí, en un mateix.

Tres verbs per a aquesta Quaresma

**CARDENAL JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Dimecres passat, amb el ritu de la imposició de la cendra, iniciàvem el temps de Quaresma. Aquest temps litúrgic és un itinerari de quaranta dies en què podem experimentar, de manera especial, que Déu ens estima. Ell sempre ens està buscant i no deixa de fer-ho fins que ens troba. Tant de bo que aquests dies escoltem la veu de Déu que ens demana: «Convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor» (Jl 2,12).

Aquesta Quaresma us voldria convidar a reflexionar sobre tres verbs que ens poden acompanyar durant aquest camí que ens condueix a la Pasqua. Aquests verbs són: tornar, mirar i estimar.

Tornar: a l'Antic Testament, quan es parla de la conversió s'acostuma a utilitzar una paraula hebrea que significa «tornar». Aquest verb el trobem en un preciós text del segon capítol del llibre del profeta Osees. Osees explica que Déu estima el seu poble apassionadament. Aquest amor, però, no és correspost. Tot i això, Déu mai perd l'esperança que algun dia el seu poble tornarà a Ell. Per això el convida a tornar a la fe que va viure al desert durant el temps de l'èxode d'Egipte. També a nosaltres ens pot passar el mateix amb Déu. Ell ens estima de tot cor, però no sempre li corresponem. Déu ens convida a tornar a Ell per oferir-nos el seu amor i compartir amb nosaltres la seva alegria. Déu no ens cansa mai de perdonar-nos.

Mirar: Déu ens convida a mirar com mirava Jesús. Només així veiem cada

ésser humà, especialment aquell que és més vulnerable, com un regal per a la nostra vida. El profeta Samuel diu que l'home veu només el que està davant dels seus ulls i que, en canvi, el Senyor mira el cor (cf. 1Sa 16,6). Així ens contempla Jesús. La seva mirada sempre va més enllà de les aparences. Ell ens veu com fràgils atuellts de fang que, a través de les seves esquerdes, deixen veure l'amor de Déu.

Estimar: aquests dies de Quaresma podem pregar i demanar a Déu que purifiqui el nostre cor perquè puguem estimar els altres com ho feia Jesús. L'apòstol Pau ens ho diu amb aquestes belles paraules: «Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist» (Fl 2,5). Els evangelistes recullen en moltes ocasions l'amor incondicional de Jesús pels seus deixebles. Ell els estima fidelment malgrat els seus caràcters, els seus errors, les seves impaciències, els seus dubtes, el seu abandó i, fins i tot, la seva traïció.

Benvolguts germans i germanes, la Quaresma és un temps privilegiat per pregar amb més intensitat, per estar més atents a la Paraula de Déu, per «fer dejuni» de tot allò que ens separa de Déu i per dedicar temps i diners als nostres germans més necessitats. Sortim de nosaltres mateixos per anar a buscar aquell que ens necessiti. Demanem a Maria que ens guïi en aquest camí quaresmal, que ella ens animi a conèixer i a estimar cada dia més Jesucrist, mort i ressuscitat.

Tecnodependència a ratlla

L'ascesi contemporània, la sobirania tecnològica o la pràctica dels rituals poden ajudar a guanyar consciència i llibertat en la nostra relació amb la tecnologia

Els continguts audiovisuals de curta durada són els preferits pel conjunt de la ciutadania.

ELÍAS GONZÁLEZ GÓMEZ

«Tot indica que estem depassant el límit humà d'una cosa humana, que és la tecnologia»

«Sens dubte, és imprescindible una consciència crítica capaç de parar i aturar-se en el bucle; per poc que uns ho facin el malestar pot fer-se més visible, és llavors quan pot esdevenir un contagi i potser d'aquí afavorir un canvi. Només cal una conversa, una escolta pausada, un aturar-se per advertir aquest bucle invisible, un temps compartit amb un altre ésser humà que ens adverteix d'un mal comú.» La cita prové del llibre *El bucle invisible* (Ediciones Nobel, 2022), de Remedios Zafra.

La filòsofa i investigadora del CSIC es refereix a l'enorme perjudici que significa viure hiperconnectats, sobreexposats a internet, subjectes a ritmes vertiginosos i obeint, sovint de manera inconscient, els algoritmes que gairebé sempre responen a interessos econòmics. L'objecte en disputa en la societat de la informació és la nostra atenció, un bé escàs, i al voltant del qual s'ha construït l'anomenada *economia de l'atenció*.

Aquesta economia es basa en la capillaritat d'internet i les seves plataformes que, pràcticament, poden arribar a tothom; la interacció de l'usuari amb les plataformes (el model de negoci és atreure l'atenció de l'usuari, per assegurar més temps de permanència i, en

conseqüència, tenir més capacitat de generar recursos); el rastre que deixa aquest consum i que es materialitza en dades valuoses; i la concentració de l'atenció (i de les dades) en poques plataformes (Facebook, Amazon o Alphabet, el conglomerat de Google, amb un creixement exponencial de beneficis la darrera dècada).

La periodista especialitzada en tecnologia i professora a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna-URL, Patrícia Coll, alerta que «no som prou conscients del funcionament de les grans tecnològiques i de l'ús que fan de les dades, de la importància de la ciberseguretat i la privacitat, ni del potencial ni la velocitat a què està avançant això. A Europa, la normativa està bastant avançada, perquè la cultura és de protecció. La ciutadania hem de vetllar perquè els governs legislin sobre tot això».

«Tota lògica econòmica està basada en el principi d'escassetat. D'una banda, som éssers sense alguna cosa i cal inventar aquesta cosa que ens cal, i de l'altra, si hi ha alguna cosa que cal, pressuposem que algú sap que alguna cosa falta, és a dir, empreses que produeixen béns i serveis. Per eliminar l'escassetat es va crear l'abundància. Però

ORIOI QUINTANA
«Anar a missa és contrari a la lògica de la tecnologia i per això és un acte de resistència»

PATRÍCIA COLL
«La tecnologia és una eina, tot depèn de l'ús que en fem i amb quins valors»

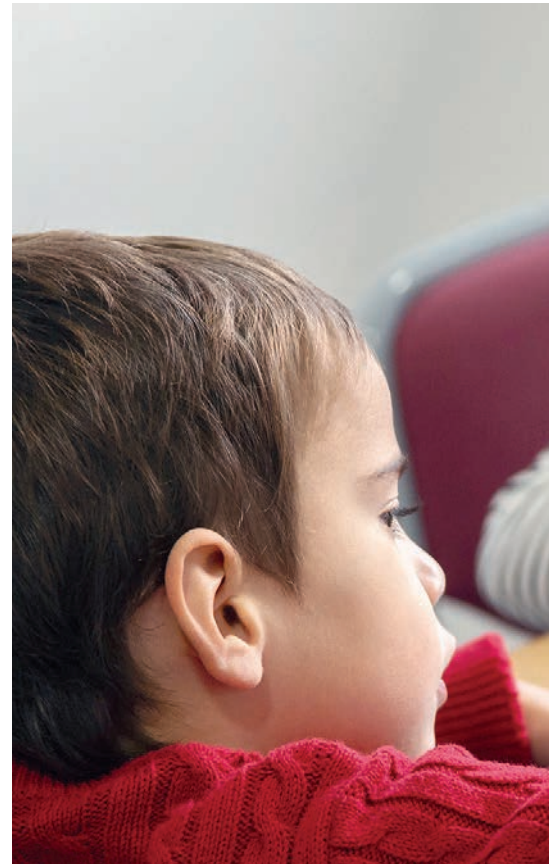
sabem que, en l'economia moderna, com més abundància creïm, més escassetat. Traslladat a l'atenció, passa igual: partim de la idea que manca informació, i es crea més informació. Com a resultat tenim una producció sistemàtica d'informació que provoca manca d'atenció», raona Elías González Gómez, filòsof i escriptor mexicà, interessat en temes de mística i diàleg interreligiós.

Aquest autor també subratlla que «hem d'assumir que cap d'aquestes tecnologies no és neutral, estan creades per robar la nostra atenció. A més, tenim bucles de retroalimentació que creen polarització social; aparentment la tecnologia t'obre el món, però el que fa és crear nínxols més independents i tancats entre si i no en surts. Es creen vedats de pensament». Coll, contràriament, pensa que «la tecnologia és una eina, tot depèn de l'ús que en fem i amb quins valors. Som nosaltres els que la creem, la desenvolupem i hem de vigilar com es comporta. Ens pot ajudar en moltes coses, com les *start-up* (microempreses de base tecnològica) amb missions molt lloables en medi ambient o sanitat».

Tecnologia portada a una dimensió humana

Certament, desenvolupar i aplicar la tecnologia i la tècnica són atributs característics dels humans i una constant al llarg de la història. Ara bé, com diagnostica l'arqueòleg Eudald Carbonell, «el procés d'humanització culminarà quan la socialització de la tecnologia sigui integradora i hi hagi una consciència crítica d'espècie. El problema de la tecnologia és que està mal socialitzada i no està integrada en la nostra manera de viure. El 99% de la població no sap com funciona un telèfon mòbil, i és una tecnologia que tothom fa servir» (entrevista a *El Crític*, 30/11/2022).

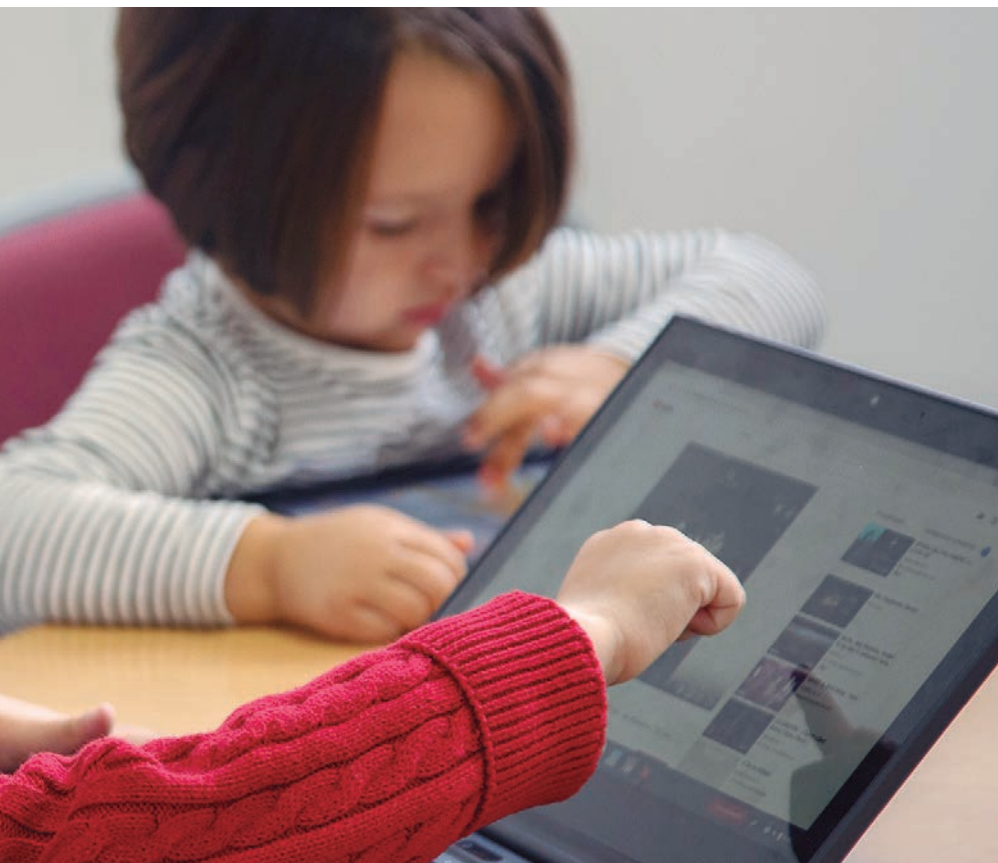
Patrícia Coll considera que «la tendència, sobretot a les xarxes socials, és a consumir microcontinguts molt ràpidament i fer tasques en paral·lel, i això fa que la nostra capacitat de concentració i d'atenció es vegi minvada. Però no vol dir que no siguem capaços d'estudiar, reflexionar o descansar. A més, tot això s'ha vist exacerbat perquè la pandèmia ha hiperaccelerat l'ús

de la tecnologia». Una idea que ha desenvolupat amb Josep Lluís Micó al llibre *Hiperacceleración. La revolución digital en la época del coronavirus* (Diéresis, 2020).

El papa Francesc ja va advertir que «el desenvolupament tecnològic ens agafa per sorpresa, perquè acostumem a veure primer els aspectes més fascinants i positius, que afortunadament no falten. Però només ens adonem de les conseqüències negatives quan ja estan molt esteses i és complicadíssim remeiar-ho» (discurs al congrés *Promovent la dignitat digital dels menors*, 14/11/2019). Elías González hi coincideix: «Sempre hi ha hagut tecnologia/tècnica, el problema és quan aquesta tècnica perd la distinció entre el qui la fa servir i l'aparell. Abans hi havia un *a fora*, ara ja no hi ha manera d'estar fora del món tecnològic, sempre estem connectats. No és tan senzill com voler *sortir de*, que, de fet, és una proposta que fa el sistema com una opció per a uns privilegiats.»

El mexicà proposa la gran qüestió: «Com viure aquesta contradicció que no podem sortir del tot del sistema i com resistir i crear alterna-

Un dels reptes en què s'està avançant és integrar la tecnologia digital en l'aprenentatge dels infants, adolescents i joves.

tives que a poc a poc creen un món diferent de relacions amb les persones, amb la tecnologia?» Per a González és transcendental repensar la nostra relació amb la tecnologia: «És no només una cosa desitjable en un sentit moral o filosòfic, és ja una qüestió de supervivència. La relació que tenim amb la tecnologia és una de les dimensions fonamentals per pensar la vida al planeta. Hem de preguntar-nos on són els límits i les mides, i tot indica que estem depassant el límit humà d'una cosa humana, que és la tecnologia.»

Vies per guanyar la llibertat de l'atenció

En el context del temps de Quaresma, Elías González proposa la mística portada a la contemporaneïtat com una via per guanyar la llibertat de l'atenció. «Les grans tradicions místiques parlaven des d'un moment històric particular: Buda i sant Joan de la Creu no coneixien internet ni els mòbils. Podem aplicar l'ordenament dels afectes i l'atenció pròpies de la mística començant pel *custodia oculorum*, és a dir, la cura de la mirada, vigila el

que veus. Davant d'una vida social que ens entumeix els sentits o que els sobreexplota, com tornem a l'escala humana? Els límits del cos ens informen. Convido que en cada lloc, en cada context, cada persona, cada comunitat es preguntin pel que passa amb l'experiència espiritual, com ens preparem per a la trobada amb el Misteri, amb Déu. Ascètica contemporània són aquestes accions petites que ens porten a tornar a una experiència més encarnada, a tornar als límits humans», detalla.

Uns bons hàbits digitals, segons Patrícia Coll, passarien per «en primer lloc, tenir tots els dispositius complint les mínimes normes de ciberseguretat (contrasenyes segures, no deixar res a l'abast, no donar dades personals-privades que no siguin necessàries, desconfiar de missatges sospitosos amb enllaços); estar a cada moment pel que has d'estar, moderant físicament i mentalment l'ús de tecnologia; minimitzar les notificacions; bloquejar telèfons que no coneixes... El cert és que si no poses una mica d'ordre, la tecnologia pot ser estressant i, al final, no està al servei de la persona, sinó a la inversa».

De fet, assistir a la celebració d'una eucaristia pot ser un refugi contra el desarrelament: «La missa va ser creada en una època pretecnològica, molt diferent de l'actual. És un ritual que comença i acaba, sense una lògica productiva. L'eucaristia és una sola cosa amb una atenció sostinguda i sense variar respecte l'anterior. Permet tenir una concentració, no hi ha dispersió i trenca la necessitat de l'estímul continu. És contrària a la lògica de la tecnologia i per això és un acte de resistència», raona Oriol Quintana, professor d'ètica a l'Institut Químic de Sarrià i autor del Quadern CJ *Sobre la tecnologia*. En aquest Quadern, Quintana considera que la defactualització és la conseqüència més greu de la tecnologia, el fet que, per poder operar tecnològicament, necessitem reduir el món físic a un conjunt de dades, i les coses perden la seva entitat, la seva solidesa, de manera que les persones es desvinculen del seu cos, del lloc on viuen, de la realitat circumdant.

La *sobirania tecnològica* és un altre pas en el camí de trobar esquerdes en el sistema. David Javovkis, de SomNúvol, el defineix com «la qualitat de fer ús d'una tecnologia sense dependre d'altres persones», i sobretot de les grans corporacions i plataformes que, com hem vist més amunt, en fan un ús lucratiu i de control. En aquesta transformació és clau el *software* lliure, referit als programes informàtics pensats no com un avantatge que ens permet competir amb altres, sinó com una eina que, un cop creada, es pugui compartir.

Marga Padilla, en el pròleg del llibre col·lectiu *Sobirania Tecnològica, Volum 2* proposa algunes idees per a l'*autodefensa* davant de les grans tecnològiques i per guanyar sobirania: que la comoditat en l'ús no passi per davant de l'ètica. Per exemple, la barra de desplaçament infinit és molt còmoda per a l'usuari, però s'ha demostrat que és un mecanisme que genera addicció. Per tant, no és ètic. I no voler-ho tot de franc.

A vegades el que és gratuït vol dir que ho paguem entre tots, i és positiu. Però en altres ocasions, va en detriment de la nostra sobirania i autonomia (fins i tot també del benestar social i ambiental).

«Pots desconnectar el mòbil, però de les persones no pots desconnectar-te'n mai»

Montserrat Domingo, eremita a Sant Joan del Codolar al Priorat

JOAN ANDREU PARRA
Barcelona

La Montserrat Domingo està planxada després de dos dies d'haver carregat (amb ajuda) llenya d'olivera i alzina per escalfar la seva petita casa annexa a l'ermita de Sant Joan de Codolar. «La providència te l'has de buscar tu, si no, vindrà el fred i no tindràs llenya», fa broma. Al maig farà 80 anys. Conversem telefònicament, mentre seu al sol del Montsant, sobre la seva experiència de ser present a les xarxes socials (Instagram, gairebé 9.000 seguidors; Facebook, 2.600 amitats; Twitter, 810 seguidors) de les quals ignora quants seguidors té i aclareix: «Estic més per la gent que ve a l'ermita que per les xarxes.»

En què ha canviat la seva vida d'ençà que va decidir entrar a les xarxes socials?

No ha canviat en res, poso el que haig de posar, a vegades tens més idees, d'altres menys. No parlo

Montserrat Domingo a la cova del coll de Mònecs, una balma on es troben les restes d'un asceteri medieval, possiblement visigòtic (segle VII).

directament de religió, sí d'espiritualitat, perquè és una de les dimensions que tenim tots i que se'ns està perdent. Dono les gràcies a tots els seguidors perquè no puc contestar a tothom i la gent ja es dona per contestada. Va aixecar una mica de polseguera quan vaig anar al *Planta Baixa*, de TV3. Alguns deien: «Té Instagram i no té aigua corrent, aquesta és una vividora.» És un risc, tant si et fan una entrevista, com si surts a les xarxes, com anar amb cotxe. Poses una cosa i te n'entenen una altra. Ell ja veu el que faig.

Per a què i per què les fa servir?

Quan publico no ho faig perquè em diguin coses, les faig servir perquè són una manera de comunicar el que visc i ho comparteixo. És tan senzill com això.

Les xarxes socials la distreuen?

No em distreuen gens, penso que he de viure el moment. L'altre dia entrava la llenya sola, pensava «seu al sol per refer-te, sense fer res». Quan no fem res ja ens estem fent un bé a nosaltres i als que ens envolten, pot haver-hi meditació o no, es tracta d'estar quiet, almenys cinc minuts. No és per egoisme, repercuteix en tot. Alguns diuen: «El dia hauria de ser de 36 hores.» I què farien? El mateix que ara. Jo no m'acabo la feina en 24 hores. Es tracta de viure el moment i, sobretot, les persones són el més important, també la natura i no callar davant les injustícies.

Com dosifica les xarxes socials?

L'any 2016, en el 700 aniversari de la mort de Ramon Llull, al matí posava el *Llibre d'amic e amat* al Facebook, vaig estar tot un any posant comentaris diaris explicant el que jo interpretava que volia dir. Volia donar-lo a conèixer. Aquell any vaig estar molt activa. Però ara soc més

gran i més limitada, els dits no et van i acceptes el que hi ha. Ho faig tot amb el mòbil i això no va bé per als ulls. Cada nit envio a un grup de difusió de whatsapp molt variat (200 i escaig persones d'aquí i de tot el món) un àudio de José Carlos Bermejo.

Les diferents pràctiques contemplatives posen un èmfasi especial en l'atenció. Com l'entrena?

No soc de tècniques, mai. No soc de quedar-me quieta; contemplar, sí. Com diu sant Joan de la Creu, m'agrada viure el paisatge interior, els paisatges són diferents. Això dels refugis per fer silenci no ho acabo d'entendre. Alguns diuen: «Marxo a la muntanya i desconnecto de la família.» Pots desconnectar el mòbil o l'ordinador, però de les persones no pots desconnectar-te'n mai. Cada nit abans d'anar a dormir lleigeixo l'Evangeli de l'endemà. Vespres, laudes i la missa els escolto a Ràdio Estel. Si m'hi estic mitja hora, mitja hora, sempre hi ha algú al món quan tu estàs pregant sola i m'hi uneixo. De cap, faig moltes coses. Pinto icones, això porta temps, he d'estar molt concentrada, això ja és una pregària. Fas el que pots. Ell ho veu, Ell ho sap, Ell em coneix, a les xarxes també hi és. A la nit me'n vaig a dormir tranquil·la, en pau, sempre demano perdó pel que he deixat de fer i perquè no sempre faig les coses bé.

«Faig servir les xarxes socials perquè són una manera de comunicar el que visc i ho comparteixo»

Aquesta setmana el Papa expressa la seva proximitat a les víctimes del terratrèmol a Turquia i Síria, entrevistem Enric Olivé, missioner a Xile, i Lluçmajor recorda el bisbe Toni Vadell

 Vaticà

Francesc demana no abandonar Síria i Turquia

«És temps de compassió i solidaritat»

AGÈNCIES
Ciutat del Vaticà

El dijous 9 de febrer, quan les agències de notícies donaven a conèixer el balanç de les víctimes del violent terratrèmol que ha colpejat Turquia i Síria, des del compte de Twitter del Papa, Francesc llençava una nova crida en favor de les poblacions afectades per aquesta tragèdia: «És temps de compassió, és temps de solidaritat. Ja n'hi ha prou, d'odi, ja n'hi ha prou, de divisions que porten a l'autodestrucció de la humanitat. En el dolor, unim-nos, ajudem els qui pateixen a Turquia i Síria, construïm la pau i la fraternitat al món.»

Dimecres 15 de febrer, a l'audiència general, després de la catequesi, Francesc havia adreçat un pensament especial a les poblacions de Turquia i Síria durament colpejades pel terratrèmol. «Amb commoció —assenyalava— prego per ells i expresso la meua proximitat a aquests pobles, als familiars de les víctimes i a tots aquells que pateixen per aquesta calamitat devastadora.»

Així mateix, el Pontífex agraià a tots els que s'esforcen per portar ajuda i animava a tothom a solidaritzar-se amb aquests territoris, que ja han estat martiritzats per una llarga guerra.

De la seva banda, el cardenal Konrad Krajewski, almoner del Papa, ha enviat 10.000 samarretes tèrmiques destinades al camp de refugiats de Kilis, a Turquia, a 50 quilòmetres de Gaziantep i a 60 de la ciutat siriana d'Alep. Aquí, la distribució es confia als encarregats de la Fundació Rava, present a la zona des de fa temps i que proporciona menjar i refugi a milers de persones sense llar. El camp, en els darrers anys després de l'esclat de la guerra a Síria, s'ha ampliat per acollir uns 60.000 refugiats, però

© Vatican Media

molts altres viuen en campaments improvisats.

Pel que fa a Síria, el Papa ha enviat, a través del Dicasteri per al Servei de la Caritat, una ajuda econòmica a la nunciatura apostòlica, que la desplegarà al territori, donant suport a la població ja exhausta per tants anys de guerra i ara pel terratrèmol devastador.

10 anys de pontificat de Francesc

Un «mapa» amb moltes espelmes virtuals enceses per mostrar visualment a Francesc el suport que li ofereixen amb la pregària de fidels d'arreu del món, en vigílies del 10è aniversari del seu pontificat. Aquesta idea de destacar l'aniversari de forma «viral» ha sortit del Sínode Digital, que ha llançat la proposta a través d'un link (www.decimus-annus.org/es/site/index), que estarà actiu fins al 13 de març, dia de l'aniversari.

«El ministeri petrí», es llegeix en un comunicat, «és una gran gràcia que Jesús va concedir a la seva Església i hem d'estar sempre agraït per això. Així, la nostra pregària ha de ser el millor do, perquè Déu sostingui en el servei el qui ha escollit per a aquest ministeri, perquè sobre aquesta pe-

PAPA FRANCESC
«Ja n'hi ha prou, d'odi, ja n'hi ha prou, de divisions que porten a l'autodestrucció de la humanitat»

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Pregària per la pau

Aquestes línies volen ser una senda per a les llàgrimes de tants que patim impotents al desenvolupament i l'extensió de la guerra, i una invitació a la pregària.

Augmenta la set de pau, més ara amb el terratrèmol de Síria i Turquia. Quants recursos caldrien a les ciutats sirianes i turques devastades! Quant de suport necessiten urgentment! I, amb tot, aquella guerra s'emporta quantitats incalculables de diners i temps.

Comprenc que els països del «món occidental» tanquin files entorn del president Zelenski amb l'empatia de qui comparteix uns valors i una visió del món —almenys en el terreny de les lleis— (democràtica, llibertària), amenaçat per una visió oposada (autoritària i centralitzadora). Comprenc qui diu que, si Ucraïna perd, tots perdem, i que els països del voltant patiran atacs idèntics. No hi ha alternatives a la sofisticació progressiva de les armes per defensar un país envaït, però que es cobra milers de morts setmanals? Cada vegada més més difícil veure els telenotícies. Quant de patiment a les trinxeres, quant de fred als refugis, quants ancians sols, quants joves immolats sense remei, quantes famílies trencades...

El nostre esforç de cristians ha d'estar en acompanyar, ser solidaris, concretar maneres de fer arribar ajuda. Però també en una intensa i sincera pregària per la pau. Per a Déu no hi ha res impossible! Que el nostre amor orant no cessi de tocar les portes del Cel. Déu pot arribar als cors més durs. Preguem per la pau amb confiança, amb esperança.

LETICIA SOBERÓN

Experta en Intel·ligència col·laborativa

dra construeix la seva Església en el temps i en la història».

Qui desitgi compartir aquesta iniciativa trobarà al web una invitació a resar un o diferents Avemaries i al final, conclou la nota, «enviarem al Sant Pare un mapa ple "d'espelmes" que representen els Avemaries que es resin per ell, agraint a Déu la seva Misericòrdia».

En memòria de Benet XVI

L'Oficina de Correus del Vaticà ha emès un segell especial i un segell commemoratiu per honorar la memòria de Benet XVI. El segell emès en honor del Papa emèrit, amb un mata-segells especial i amb data de 31 de gener del 2023, té un valor facial de 1,25 euros i la imatge és una fotografia del papa Benet XVI, al costat de la Mare de Déu, presa a vall d'Aosta, el 2009.

La tirada és de 105.000 segells. El mata-segells especial mostra la làpida de Benet XVI, per qui augmenta l'interès per la seva figura i obres, a les Gruetes del Vaticà i el seu escut d'armes.

Les inscripcions que hi apareixen són: «1927 Benedetto XVI 2022», «Poste Vaticane», «Die Emissionis» i «31 Gennaio 2023».

 Barcelona

Enric Olivé, únic sacerdot de Barcelona missioner a Xile

«Hem de mantenir ben viu l'esperit missioner»

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

L'any 1958 va arrencar la primera experiència missionera de la diòcesi de Barcelona a Xile, per la qual van arribar a passar molts preveres. El compromís era de cinc anys, però algun d'ells, com Mn. Enric Olivé Turu, hi ha acabat dedicant pràcticament tota la vida sacerdotal, especialment a la diòcesi de Sant Joan Baptista de Calama, al nord de Xile, amb un lema de vida: «Evangelitzar amb el poder de l'Esperit.» Actualment, és no ja l'únic capellà de Barcelona, sinó d'Europa, que hi continua treballant pastoralment. Hi vam conversar aprofitant la seva estada a Barcelona per compartir el Nadal amb la família. «M'agrada molt venir a Barcelona i estar amb la meva família, però em sento més capellà de Xile que d'aquí», ens confessava Mn. Olivé, nascut a Castellbisbal (actual bisbat de Sant Feliu de Llobregat) el 18 de desembre de 1936.

És l'últim missioner de Barcelona a Xile. Com va arrencar aquella experiència?

Als anys seixanta es vivia un ambient molt missioner al Seminari, amb una gran disposició d'anar a treballar com a capellà allà on fos més necessari. L'aleshores bisbe d'Antofagasta, al nord de Xile, va visitar Barcelona i va demanar ajuda del clergat diocesà. L'any 1963 vam anar a Xile un grup de quatre: Ernest Martínez Guarné, que malauradament va morir al cap de poc d'haver-hi arribat; Joan Gras, mort recentment, que va estar-hi cinc anys; Jordi Jorba, que primer va ser-hi deu anys i després vint més, i que va morir a Calama, i jo mateix, que he anat repetint experiència i que ja en porto 59. També ens hi acompanya-

ven tres mestres, entre les quals hi havia la meva germana, la Maria Rosa.

Quin és el carisma propi del capellà missioner?

No coincideix gaire amb la idea que tenim del missioner. Nosaltres hi anàvem amb la intenció de passar-hi cinc anys ajudant el clergat natiu, però la realitat es va anar transformant. Principalment, perquè a la diòcesi on vam anar no hi havia clergat del lloc, tots érem de fora. Aleshores, la situació era diferent, perquè no es tractava tant d'ajudar com de sentir-se un més. M'hi vaig anar acostumant i m'hi vaig trobar tan bé, que m'hi vaig quedar. M'hi trobo com a casa, jo estimo molt aquella gent i aquella gent també m'estima molt a mi.

Van posar les bases per bastir la futura diòcesi de Sant Joan Baptista de Calama.

Quan vam arribar a la ciutat de Calama pertanyia a la diòcesi d'Antofagasta. Al cap de pocs anys van fer-la prelatura i després diòcesi. En tot aquest procés he estat molt present, participant-hi. Fins i tot n'he arribat a ser administrador diocesà i administrador apostòlic. Calama és una diòcesi petita. Quan hi vaig arribar, a la ciutat només hi havia una parròquia i 40.000 habitants. Ara són 9 parròquies i 160.000 habitants, molts dels quals gent de pas. Actualment no porto cap parròquia però continuo ajudant on més convé.

A quines necessitats socials ha calgut donar resposta?

Una realitat que ens vam trobar va ser la dels miners de Chuquicamata, a uns quinze quilòmetres de Calama, on hi ha les mines més grans i altes del món. També em vaig dedicar als barris més pobres de Calama, espe-

«Als anys seixanta es vivia un ambient molt missioner al Seminari, amb una gran disposició d'anar a treballar com a capellà allà on fos més necessari»

«Una realitat que ens vam trobar va ser la dels miners de Chuquicamata, a uns quinze quilòmetres de Calama, on hi ha les mines més grans i altes del món»

Mn. Olivé durant la seva estada a Barcelona per Nadal.

cialment al de la «Población 21 de Mayo». En tres barris vaig construir tres capelles, i vaig treballar en el camp de la pastoral i d'obres socials. L'any 1982 vam fer una Llar d'Avis, coneguda com «Mi Hogar», ja que molts vells no tenien família ni ningú que els cuidés.

El cop d'Estat, l'11 de setembre del 1973, el va enxampar a Catalunya. Quan va tornar a Xile, a principis del 1975, quina realitat es va trobar?

Coneixia xilens que van patir presó, persecució o fins i tot van morir en mans dels militars i paramilitars seguidors de Pinochet. Les vídues i orfes van passar moments terribles, perquè les institucions estatals es negaven a auxiliar-los. Nosaltres els vam ajudar en el que vam poder, però fins avui, després de tants anys, molta gent ha quedat marcada per aquest cop militar i pels anys posteriors de dictadura.

Quin ha estat el llegat de l'Església de Barcelona al nord de Xile?

El més important és que hagin sortit vocacions del mateix lloc, per-

què pràcticament en tot el nord de Xile (Antogafasta, Calama i Arica) no hi havia vocacions. Es va anar treballant i vam acabar tenint vocacions de Calama mateix, unes cinc. Aquesta és la finalitat. Si hi anem a ajudar és perquè després puguin tenir capacitat pròpia per tirar endavant l'Església. Ara Calama encara necessita ajuda. De Barcelona i d'Europa soc jo sol. També hi ha un mexicà, tres colombians, un peruà i un argentí.

Reflex del canvi de paradigma de l'Església, més mancada de vocacions a Europa.

Certament, és un reflex del canvi que hi ha hagut. Els anys seixanta va ser una etapa de moltes vocacions a casa nostra. El 17 de setembre del 1961 vam ser ordenats un total de 30 capellans de la diòcesi Barcelona. Això ja no passa. Ara podem dir que estem més anivellats amb Xile, hi ha manca de vocacions arreu. D'altra banda, ara estem en un moment una mica difícil.

Té a veure amb la crisi institucional a causa dels abusos sexuals?

Aquesta crisi dels abusos ha fet que sigui molt més difícil que els joves s'animin a una vocació sacerdotal; ha fet molt de mal. Esperem que a poc a poc es vagin revertint i retornant la confiança en l'Església. Hi ha hagut un canvi gran en els bisbes. El Papa ha volgut fer una reforma important, s'ho va prendre molt seriosament. Els abusos són un problema general, però el que fa més escàndol és quan també afecten l'Església. Potser aquesta crisi servirà no sols per purificar l'Església sinó també perquè el conjunt de la societat valori i tingui en compte les víctimes, procuri que hi hagi menys víctimes i, sobretot, que no siguin una altra vegada abusades a causa de la discriminació, sinó que siguin ateses i compreses.

Vostè ha tingut ocasió de fer acompanyament de víctimes d'abusos. Quines són les seves principals necessitats?

Necessiten primer ser cregudes i escoltades; després, que sigui tinguda en compte la gravetat dels fets. El problema dels abusos és que moltes vegades arriba a haver-hi un abús com si fos un joc, una cosa sense importància, però la realitat és que la víctima queda marcada per sempre. Passen vint, trenta anys, i el sofriment continua, especialment si no s'ha afrontat bé. Sempre hi ha en la víc-

tima un sentiment de culpabilitat que fa que no reclami ni denunciï, cosa que genera persones sempre afectades pel que han sofert. En general, el que vol l'Església és que, davant dels abusos, no hi hagi tanta preocupació per defensar la institució com per defensar l'abusat. Aquest és el canvi important que amb el temps permetrà recuperar la confiança, perquè hi haurà menys abusos i s'afrontaran millor.

Com podem ajudar a mantenir encesa la flama missionera?

Encara que no hi hagi gaires vocacions, hem de mantenir ben viu l'esperit missioner, que consisteix a no tancar-nos en nosaltres mateixos sinó a estar oberts a les necessitats del món. El món necessita el missatge de Jesucrist, l'Evangeli. Per tant, cada cristià i cada batejat ha de lliurar aquest Evangeli, encara que sigui a casa seva, a la parròquia o al seu lloc de feina. Tenir aquesta consciència va en la línia que tots els batejats som missioners i formem part d'una mateixa Església. També va en la línia d'acostar-nos als altres cristians, perquè estimem i seguim el mateix Jesucrist, tenim el mateix pare i estem guiats pel mateix Esperit Sant. Per tant, tot això ens uneix i ens dona esperança i alegria encara que hi hagi dificultats.

VIDA CREIXENT

No avergonyir-se de l'Església real!

A vegades un voldria pertànyer a una Església ideal i s'avergonyeix de l'Església real. Hem de saber que el Senyor va triar l'Església com és; per això hem de voler l'Església real i no avergonyir-nos-en. Un adolescent no sol estar a gust amb ell mateix. També jo em veia insegur i immadur, i pensava: «Un president ha de ser algú molt segur de si mateix.»

El meravellós a l'Església és que portem un tresor en atuell de fang. Aquest és el miracle de l'Església. Per això és important que estimem la nostra Església real. Les qualitats de l'un o l'altre no són importants. Tots som necessaris. Aquest és el miracle de l'Església.

PERE CANALETA ARGEMÍ
President Interdiocesà
de Vida Creixent

«La crisi dels abusos ha fet que sigui molt més difícil que els joves s'animin a una vocació sacerdotal; ha fet molt de mal. Esperem que a poc a poc es vagin revertint i retornant la confiança en l'Església»

«Moltes vegades arriba a haver-hi un abús com si fos un joc, una cosa sense importància, però la realitat és que la víctima queda marcada per sempre»

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya
Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a roca.es

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca

 Mallorca

El bisbe Sergi Gordo va presidir una missa al santuari de Nostra Senyora de Gràcia

Llucmajor recorda Toni Vadell en el primer aniversari de la seva mort

CARME MUNTÉ MARGALEF
Redacció

La missa al santuari de Nostra Senyora de Gràcia de Llucmajor.

«Com a llucmajorers i amics del Toni, que Llucmajor li hagi dedicat un carrer ens emociona i ens fa sentir orgullosos», comenta Coloma Ramon, amiga del bisbe Toni Vadell des de la infància. «Sempre es va sentir molt llucmajorer; duia Llucmajor al cor i sempre participava en les festes, com sa festa de Reis, on no va deixar de venir mai.»

Així, amb motiu del primer aniversari de la mort del bisbe Toni Vadell, als 49 anys a causa d'un càncer de pàncrees, el seu poble, al bisbat de Mallorca, li va dedicar el carrer que va des de la plaça fins a la parròquia, «a prop del parc on jugàvem de petits», recorda Coloma. Es va inaugurar el divendres 10 de febrer.

Però la celebració més emotiva va ser el mateix 12 de febrer, dia del primer aniversari de la mort, quan la família i els amics més propers es van aplegar al santuari de Nostra Senyora de Gràcia, on hi ha el sepulcre. La missa va ser presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Sergi Gordo i concelebrada pel franciscà Jaume Puigserver i per Mn. Miquel Àngel Fontera, rector de Llucmajor.

«Ha estat una missa molt emotiva i entranyable», comenta Coloma Ra-

mon. «Sempre el tenim molt present, el seu llegat és enorme, ens ha deixat molta tasca pendent i ens ha unit molt.»

Joan Vadell, germà del qui fou bisbe auxiliar de Barcelona, va fer entrega del bàcul a la parròquia de Llucmajor, tal com havia deixat escrit en les seves últimes voluntats. El bàcul, prèviament, el va emprar el bisbe Sergi durant la missa.

El dia de Santa Eulàlia de l'any passat va morir el bisbe Antoni Vadell, als 49 anys, a causa d'un càncer de pàncrees. La seva mort, no per esperada, va causar menys impacte en totes les persones que el van conèixer, i en el conjunt de l'Església diocesana de Barcelona i de Mallorca.

Perquè encara que va estar poc més de quatre anys com a bisbe auxiliar de Barcelona (va rebre l'ordenació episcopal el 9 de setembre del 2017 a la Sagrada Família), va ser temps més que suficient per deixar una profunda petjada. Els àmbits pastorals en què més va treballar van ser els de la catequesi i l'evangelització, cosa que el va fer molt proper i accessible, especialment als joves.

Carrer que el poble de Llucmajor ha dedicat al seu fill, Toni Vadell.

TERRASSA

Al costat de la gent gran i els malalts

El dissabte 11 de febrer, Terrassa va acollir la 17ena trobada diocesana de Pastoral de la Salut. En les seves paraules, el bisbe Salvador Cristau remarcà la importància d'acompanyar la gent gran des de les parròquies i comunitats i posà en relleu la seva aportació amb el testimoni de fe, la pregària i l'experiència viscuda.

VIC

Etape continental del Sínode

El dissabte 28 de gener va tenir lloc a Madrid l'Assemblea Sinodal del Sínode de Bisbes 2021-2024, en la seva etapa continental. En representació de la diòcesi de Vic, hi van participar Nora Edith Morales i Montse Anglada: «Ha estat una experiència molt enriquidora amb persones de les diferents diòcesis, que ens ha permès constatar que tots treballem en una mateixa direcció.»

TARRAGONA

Tres nous preveres diocesans

Més d'un miler de persones i un centenar de preveres van omplir la catedral de Tarragona el diumenge dia 12 de febrer amb motiu de l'ordenació presbiteral de Mn. Andreu Figueras, Mn. Albert Font i Mn. Damià Tarragó. A l'homilia, l'arquebisbe Joan els va dir que iniciaven «un servei com el que Déu mateix ha fet amb el seu poble, i aquest servei té unes traces peculiars [...], que són la proximitat i la misericòrdia».

SOLSONA

Festa del Santíssim Misteri de Cervera

Els dies 5 i 6 de febrer, la parròquia de Cervera va celebrar les festes del Santíssim Misteri que foren presidides pel bisbe Francesc Conesa. El dia 5, com cada any, s'interpretà l'oratori de les Completes, acte que uneix música, tradició i devoció. L'endemà, dia 6, tingué lloc l'ofici de Festa Major presidit pel bisbe i el rector de Cervera.

URGELL

Lliurament del IX Memorial Pere Tena a Barcelona

L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, reivindicà el treball eclesial de traducció dels textos litúrgics com una aportació fonamental a la llengua i la cultura catalana en el lliurament del IX Memorial Pere Tena, que atorga el Centre de Pastoral Litúrgica, i que es va dur a terme el dimecres 8 de febrer. El reconeixement, enguany, fou per a la tercera edició catalana del Missal Romà, publicada l'any passat, i per a l'edició catalana de la Litúrgia de les Hores del 2016.

LLEIDA

Sopar de la fam de Mans Unides

Mans Unides va celebrar el dissabte 11 de febrer el seu Sopar de la fam al local parroquial de l'església del Pilar, una iniciativa que té com a objectiu conscienciar sobre la gravetat del problema de la fam al món i treballar per erradicar-la. En l'edició d'enguany hi va haver un concert de gòspel i, abans del sopar, una missa presidida pel bisbe Salvador.

TORTOSA

II Jornada de Catequistes

Inma, Àngels i Juan Antonio són els tres membres de l'Acció Catòlica que van acompanyar durant tot el dissabte 28 de gener la segona jornada de catequistes que va tenir lloc al Seminari de Tortosa. Més de 60 catequistes d'arreu del bisbat van assistir a una explicació general sobre què és i quin treball fa l'Acció Catòlica.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Catecumenat

El bisbe Agustí Cortés i tota la diòcesi han acollit els catecúmens adults que per Pasqua rebran els tres sacraments de la Iniciació cristiana. Amb una catequesi i l'Eucaristia del Diumenge de Quaresma, seran inscrits al llibre dels elegits i rebran la unció prebaptismal.

GIRONA

Els robatoris en esglésies baixen gairebé a la meitat

L'any 2022 els Mossos d'Esquadra van rebre 12 denúncies per robatori en centres de culte i ermites de la diòcesi, un 45% menys que l'any anterior, quan la xifra va ser de 22. El desplegament d'un dispositiu entre el bisbat i la policia l'any 2010 ha permès reduir considerablement les incidències.

JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL
President d'E-Cristians

El tensor cristià

Què ha succeït perquè en temps més pròxims la socialdemocràcia, i amb ella una gran part de la cultura política, refusi tota referència al cristianisme?

La fe cristiana és com un gran tensor; com els cables del pont que li permeten suportar les càrregues, o com la força que empeny en un determinat sentit. El tensor és holístic, perquè comprèn cada ésser humà, les seves relacions, la forma de comportar-se, d'observar el passat i d'encarar el present i el futur, i s'adreça al conjunt de tots ells; el que anomenem societat, i totes les seves institucions, tant civils com polítiques. Aquest tensor és tan necessari que ha convertit el cristianisme en la referència necessària per al pensar, fins i tot per als no cristians. El món encara és somiat en els termes de la poètica de la profecia d'Isaïes (11,1-9). L'amor, la dimensió essencial de l'ésser humà, no té millor definició que la de sant Pau (1Co 13,4-7).

Tan necessari és el recurs cristià, que quan Michael Hard i Antonio Negri van concebre *Imperi*, publicada l'any 2000, per a alguns una obra que havia de significar l'equivalent d'*El capital* de Marx al segle XXI, acudeixen a la *Ciutat de Déu*. Negri no accepta, *of course*, la transcendència, però necessita sant Agustí per transformar la multitud en un subjecte col·lectiu, com igualment recorre a sant Francesc d'Assís perquè li cal l'ascetisme franciscà per concretar la seva posició de superació del capitalisme. Dos il·lustrats no creients

necessiten la capacitat transformadora de dos sants.

No és l'únic exemple possible, n'hi ha a dojo. Com aquest altre: el 1959 i al congrés de Bad Godesberg, la socialdemocràcia alemanya va abandonar el marxisme. En el nou programa figurava aquesta referència: «El socialisme democràtic, arrelat a Europa en l'Ètica cristiana, l'humanisme i la filosofia clàssica, no pretén proclamar veritats absolutes.» Què ha succeït perquè en temps més pròxims la socialdemocràcia, i amb ella una gran part de la cultura política, refusi tota referència al cristianisme?

Doncs que el tensor cristià s'ha debilitat a Occident per raons diverses. Entre elles, i no en últim terme, perquè una bona part del cristianisme ha passat de la tensió amb el món secular a instal·lar-se en aquest món. I sense aquell compromís, la nova visió que va portar Jesucrist es difumina perquè necessita la nostra acció per fer-se present al món. S'esfuma el testimoni d'aquella nova mirada sorgida de Déu. I sense ella tot el que és humà es desploma, com ho vivim diàriament.

Per la fe que professem i pel bé de la humanitat, el tensor cristià ha de ser enrobustit.

Per la família i la vida

Març 2023

Diumenge 12, 9:30 a 18:00h.

DIVERTIM-NOS EN FAMÍLIA!

Un dia ple d'activitats familiars. Vine i viuràs!

Collegi Pare Manyanet Les Corts, Travessera de les Corts 331, Barcelona

**Dissabte 18,
de 17 a 19:30h.**

CURSA DE LA FAMÍLIA

Complex de la Mar Bella, BCN

**Diumenge 19,
a les 12:00h.**

FESTA DE SANT JOSEP

Santuari de
St. Josep de la Muntanya

**Dimarts 21 i 28,
a les 19:30h.**

Cicle de conferències APOSTANT PER LA VIDA

Basilica de la Mercè, BCN

**Dissabte 25,
de 18 a 20:00h.**

JORNADA PER LA VIDA

Basilica de la Mercè, BCN

MARÇ 2023,

PER LA FAMÍLIA I LA VIDA

Som família, estimem la vida

Una proposta de les Delegacions de Família i Vida de les diòcesis de Sant Feliu, Terrassa i Barcelona perquè les famílies visquin l'alegria de l'evangeli juntament amb d'altres.

Amb la col·laboració de moviments per la família i la vida, aquestes propostes s'adrecen a les famílies de les parròquies, els moviments, les escoles i d'altres, com una oportunitat de gaudir de l'encontre familiar per compartir la vida i la fe.

**Església Arxidiocesana
de Barcelona**

SECRETARIAT PASTORAL FAMILIAR

Programa

Diumenge 12,

de 9:30 a 18:00h

DIVERTIM-NOS EN FAMÍLIA!

Un dia ple d'activitats familiars. Vine i viuràs!

Collegi Pare Manyanet Les Corts Travessera de les Corts 331, BCN

- 10:00 Olimpíada de les paràboles
- 13:00 Eucaristia presidida pel Bisbe Javier
- 14:00 Dinar familiar
- 16:30 Concert de Nico Montero

Dissabte 18,

de 17:00 a 19:30h

CURSA DE LA FAMÍLIA

En solidaritat amb les mares embarassades

Complex de la Mar Bella, BCN/ Inscripcions: Cronocheck

Organitza: deportistasporlavidaylafamilia.com

Diumenge 19,

a les 12h

FESTA DE SANT JOSEP

Missa presidida pel Bisbe Salvador Giménez

Santuari de Sant Josep de la Muntanya

Dimarts 21,

a les 19:30h

CONFERÈNCIA

Mn. Xavier Sobrevia*,

"L'avortament, alliberació o sofriment?"

Basílica de la Mercè, BCN

Dissabte 25,

de 18:00 a 20h

JORNADA PER LA VIDA

"Amb tu per la vida, sempre"

Rosari i Missa presidits pel Bisbe Javier

Basílica de la Mercè, BCN

Dimarts 28,

a les 19:30h

CONFERÈNCIA

Mn. Xavier Sobrevia*,

"L'Eutanàsia, és una mort digna?"

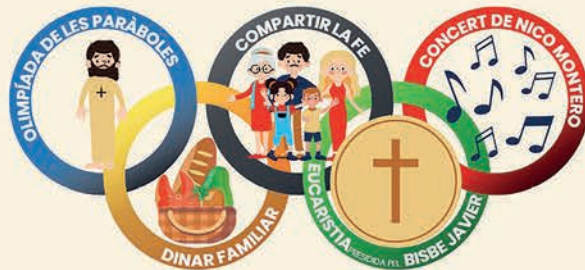
Basílica de la Mercè, BCN

El **diumenge dia 12**, celebrarem una jornada festiva familiar. Al matí ens acostarem a l'Evangeli amb una olimpíada de les paràboles, celebrarem l'Eucaristia i compartirem un dinar familiar. A la tarda, gran concert del cantautor cristià Nico Montero. Esperem les famílies, els joves i la gent gran.

Més informació i inscripcions:

Com mostren aquestes anelles olímpiques, signe de la sana vida familiar, el centre és Jesús que és present en tot, unint-ho tot.

El **dissabte 18**, escalfarem el cos i els cors, caminarem i correrem pensant en les famílies que acullen

el do de la vida. La vida és una cursa en la qual tots ens necessitem. I acabarem amb una xocolatada!

El **diumenge 19**, Festa de Sant Josep ens aplegarem sota la seva protecció, com a pare de tendresa i moltes altres virtuts ressaltades pel Papa Francesc

a *Patris Corde*. En somnis descobria el que el Senyor li demanava per cuidar la seva família i l'endemà es posava en camí ple de la força de l'Esperit Sant.

El **dissabte 25**, en la festa de l'Anunciació i l'aniversari de la publicació de la carta encíclica *Evangelium Vitae* de Sant Joan Pau II sobre el valor i el caràcter inviolable de la vida humana, celebrarem la Jornada de la Vida sota el lema "**Amb tu per la vida, sempre**". Presidits pel Bisbe Javier, ens aplegarem davant la Verge de la Mercè durant el Sant Rosari i l'Eucaristia. Serà una estona de pregària, meditada i serena,

animada musicalment, en la qual tindrem presents totes les realitats que colpegen la vida. Pregarem per i amb les persones que pateixen a causa de la guerra, la fam, la violència, l'avortament o l'eutanàsia i tots aquells que cuiden els malalts fins al final de la vida, acompanyen les dones gestants que estan soles i en dificultats, acullen els pobres i els migrants i treballen per la cultura de la vida.

*Els dimarts 21 i 28, cicle de conferències "Apostant per la vida" a càrrec de Mn. Xavier Sobrevia, metge i sacerdot.

Pregàries dels Papes per la família i la vida, en l'aniversari de la publicació de l'exhortació apostòlica *Amoris Laetitia*, del Papa Francesc, i de la carta encíclica *Evangelium Vitae*, del Papa Sant Joan Pau II.

Pregària a la Sagrada Família

Jesús, Maria i Josep, en vosaltres contemplem l'esplendor del veritable amor, a vosaltres, confiats, ens dirigim.

Santa Família de Natzaret, feu també de les nostres famílies lloc de comunió i cenacle d'oració, autèntiques escoles de l'Evangeli i petites esglésies domèstiques.

Santa Família de Natzaret, que mai més hi hagi a les famílies episodis de violència, de tancament i divisió; que qui hagi estat ferit o escandalitzat sigui aviat consolat i guarit.

Santa Família de Natzaret, feu prendre consciència a tots del caràcter sagrat i inviolable de la família, de la seva bellesa en el projecte de Déu. Jesús, Maria i Josep, escolteu, acolliu la nostra súplica.

Amén.

Amoris Laetitia,
19 de març de 2016

Pregària a Jesús i Maria

Senyor Jesús, aviva en nosaltres el respecte per tota vida humana naixent, que veiem en el fruit del si matern l'admirable obra del Creador; obre el nostre cor a la generosa acollida de cada nen que s'aboca a la vida.

Beneeix les famílies, la unió dels esposos, que el seu amor sigui fecund.

Acompanya amb la llum del teu Esperit les decisions de les assemblees legislatives, per tal que els pobles i les nacions reconeixin i respectin el caràcter sagrat de la vida, de tota vida humana.

Educa tothom a fer-se càrrec dels nens orfes o abandonats, perquè experimentin la calor de la teva caritat, el consol del teu Cor diví.

Amb Maria la teva Mare, esperem de tu la força d'amarar i servir la vida, a l'espera de viure sempre en tu, en la comunió de la Santíssima Trinitat.

Vigília de Pregària per la vida naixent,
27 de novembre de 2010

Pregària a Maria

Oh Maria, aurora del món nou, Mare dels vivents, et confiem la causa de la vida: mira, Mare, el nombre immens d'infants als quals els és impedit de néixer, de pobres als quals se'ls fa difícil viure, d'homes i de dones víctimes d'una violència inhumana, d'ancians i de malalts morts a causa de la indiferència o d'una pietat enganyosa.

Fes que els qui creuen en el teu Fill sapiguem anunciar amb fermesa i amb amor als homes del nostre temps l'Evangeli de la vida.

Dona'ls la gràcia d'acollir-lo com un do sempre nou, l'alegria de celebrar-lo amb gratitud durant tota l'existència i el coratge de testimoniar-lo amb sol·licita constància, per construir, junt amb tots els homes de bona voluntat, la civilització de la veritat i de l'amor, a lloança i glòria de Déu Creador i amant de la vida.

Evangelium Vitae,
25 de març de 1995

«Vull viure i ajudar a viure l'alegria de l'Evangelí»

**Mn. David Abadías,
amb 49 anys, serà un dels bisbes més joves d'Espanya**

Agustí Codinach

En fer-se públic el nomenament, Abadías va saludar el personal de la Cúria i va participar en una pregària a la capella del Palau Episcopal.

«Alegria, vertigen, sentiment d'indignitat, confiança, un cert temor, molta pau...» Aquests són alguns dels sentiments amb els quals afronta Mn. David Abadías el seu nomenament com a bisbe auxiliar de Barcelona. Des que era seminarista es va posar a disposició del Senyor i ara que el crida a una nova responsabilitat i servei, assumeix aquesta nova etapa amb un lema episcopal prou eloqüent: *Servus sum Evangelii*, «Soc servidor de l'Evangeli» (Ef 3,7).

Com va reaccionar quan el nunci apostòlic li va comunicar el seu nomenament?

La veritat, va ser un xoc. Em va agafar amb la guàrdia baixa. De fet, no vaig estar gaire loquaç. Després, parlant de nou en una segona ocasió, em vaig disculpar per la brevetat de les meves primeres respostes, però sincerament estava interiorment desbordat. Es barregen moltes coses en molt poc temps. Primer t'has de convèncer que és cert, que estàs tenint aquesta conversa, i en qüestió de segons has de mirar de respondre alguna cosa coherent, malgrat que el teu cap i el teu cor estan colpits. El nunci suposo que

s'imaginava el meu estat de sorpresa, i fou molt amable, molt atent i simpàtic. Això hi ajudà. Després em va demanar que li respongués l'endemà, cosa que vaig fer, també per escrit. Encara sota l'impacte (que va durar diversos dies), però havent pogut pensar i pregar, amb més pau i serenor, vaig acceptar.

Quines sensacions té com a bisbe electe?

De moment, és un aiguabarreig. Una mica de tot. Alegria, vertigen, sentiment d'indignitat, confiança, un cert temor, molta pau... De moment, com deia, un aiguabarreig, però tot en la fe, i per tant, tot positiu. Fins i tot, el «temor» el visc amb serenor i des del sentit comú, ja que seria una mica inconscient si no avancés cap a aquesta nova etapa sense el respecte i la seriositat que demana. Però, hi insisteixo, tot viscut des de la fe. Ja fa anys, des del Seminari, que em vaig posar a disposició del Senyor i de la seva Església. Ara no és diferent. Ara tot és més gran certament, però en el fons, no és diferent de l'entrega feta ja des del Seminari.

Que significarà per a vostè rebre l'ordenació episcopal a la basílica de la Sagrada Família?

La meva ordenació de prevere

va ser a la catedral de Barcelona. Ara, que l'ordenació episcopal es pugui celebrar a la basílica de la Sagrada Família és un goig molt gran. La Sagrada Família és un regal que tenim con a diòcesi i com a país. Gaudí ens ha posat al centre d'una experiència única, i com a ciutat i com a creients és un regal per a tots. Durant anys he treballat i ensenyat a la Facultat d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí, i la vinculació que tenim com a Facultat amb la basílica és molt forta i bona. Des de la Facultat hem tingut ocasió de compartir diversos moments amb el Patronat, amb els arquitectes i amb les guies. Encontres i experiències que sempre han estat molt positives. Per tant, és un honor i un goig poder viure aquest moment tan important en un espai tan significatiu.

Quin serà el seu lema episcopal?

Servus sum Evangelii, «Soc servidor de l'Evangeli» (Ef 3,7). La nit de la trucada, sota el xoc i amb dificultat encara d'articular gaires paraules en la pregària, vaig agafar l'Esclat (faig una lectura continuada cada vespre), i tocava el capítol tercer de la carta de sant Pau als Efesis. El lema episcopal surt d'aquest fragment. Mentre el llegia es va il·luminar. I no sols un verset, sinó diversos d'aquest mateix capítol. Tots ells em van portar molta pau, molta. De fet, ara els repeteixo cada matí i cada nit. S'han convertit en una mena de Magníficat personal. I de tots, el primer (3,7) és el que he escollit. Servidor de l'Evangeli. És el que he mirat de ser cada dia com a prevere i és el que vull continuar sent ara com a bisbe, amb l'ajuda de Déu: viure i ajudar a viure l'alegria de l'Evangeli.

Quin missatge vol transmetre a l'Església que peregrina a l'arxidiòcesi de Barcelona?

Soc aquí per aprendre i per servir. Caminant junts, compartir i contagiar la joia de l'Evangeli. Vaig ser ordenat a la catedral de Barcelona i em vaig formar al Seminari de Barcelona, la meva vocació va néixer en una comunitat parroquial de Barcelona (Sant Miquel dels Sants a Gràcia), i la meva família viu a Barcelona. Quan es va fer la participació de la diòcesi jo estava vinculat al Vallès, i allà em vaig quedar. Ja

des de seminarista havia col·laborat en parròquies d'aquella zona. I em vaig sentir sempre molt i molt bé. En totes les parròquies on he col·laborat he estat molt feliç. Per tant, vaig decidir continuar com a prevere a la nova diòcesi de Terrassa. Ara, podríem dir que toca tornar a casa. De tot en traiem un bé. Del meu temps a la diòcesi de Terrassa no puc sinó agrair de tot cor tot el que he rebut i la gent meravellosa que he conegut i amb els quals hem compartit tantes coses bones. Ara, tornar a Barcelona també m'omple d'il·lusió. Vinc a servir i a compartir el regal de la fe.

Ha pogut parlar amb el cardenal arquebisbe Joan Josep Omella? Li ha donat alguna instrucció concreta?

Hem pogut parlar diverses vegades, em va atendre molt ràpidament. Això també ajuda i fa les coses més fàcils. Tot em ve de nou i tot bon gest ajuda molt en moments com aquests. Al cap de pocs dies vam poder tenir una conversa més llarga, feta amb molta naturalitat i afabilitat. I especialment he d'agradir-li la bona acollida que m'ha fet. Em va donar alguna instrucció? Doncs bé, vam comentar moltes coses, jo també tenia diverses preguntes. Com he dit, tot em ve de nou. Però d'entre tot el que vam compartir, sobretot em va agradar

«És el que he mirat de ser cada dia com a prevere i és el que vull continuar sent ara com a bisbe, amb l'ajuda de Déu: viure i ajudar a viure l'alegria de l'Evangeli»

«A tot arreu he trobat comunitats cristianes que m'han donat molt. M'han fet molt feliç i m'han ajudat a créixer sacerdotalment»

L'equip episcopal de Barcelona, encapçalat pel cardenal Joan Josep Omella i auxiliat pels bisbes Javier Vilanova, Sergi Gordo i el bisbe electe David Abadías.

Agustí Codinach

que m'aconsellés tenir molta pau i confiança en el Senyor, que tot aniria bé. I certament, en el moment que estic vivint, són paraules que agraeixo i acullo de tot cor.

Quin record té del seu pas pel bisbat de Terrassa? Quin missatge voldria traslladar als feligresos de Mollet?

La meva vinculació amb el Vallès ha estat molt bonica i ve de lluny. De fet, quan em van destinar com a seminarista a Caldes de Montbui, vaig començar un llarg camí de vinculació i arrelament que ha estat molt important en la meua vida pastoral i personal. Cinc anys a Caldes com a seminarista i un com a diaca; cinc anys més a Sant Esteve de Granollers com a vicari, nou anys com a rector a Matadepera i ara sis anys, també com a rector a Mollet, a Sant Fost de Campsentelles i un any d'administrador parroquial a Lliçà de Vall. A tot arreu he trobat comunitats cristianes que m'han donat molt. M'han fet molt feliç i m'han ajudat a créixer sacerdotalment. Vull agrair molt als mossens i a les comunitats amb els quals he pogut compartir aquests trenta anys (cinc com a seminarista i vint-i-cinc com a prevere). Igualment vull agrair als dos bisbes de Terrassa que he tingut, a l'actual arquebisbe de Sevilla, Mons. Josep Àngel Saiz, i al nostre actual bisbe, Mons. Salvador Cristau, la seva confiança, la seva bondat i bon testimoni, així com totes les ajudes i suport que m'han donat durant aquests anys. I a totes les comunitats, però especialment a Sant Vicenç i Santa Rosa de Mollet, agrair-los la seva acollida, el seu treball, la fe compartida i celebrada i els bons exemples que d'ells he rebut. També és ocasió per demanar perdó pels meus errors i equivocacions. Tot i que fent un balanç final, tot ha estat una experiència preciosa. Gràcies a tots.

Vostè té 49 anys. Un cop ordenat serà un dels bisbes més joves d'Espanya. Com a bisbe, la seva joventut és més un avantatge o un inconvenient?

Realment, això no em preocupa gaire. El temps ho solucionarà. Tot té avantatges i inconvenients. L'important és que els avantatges s'explotin al màxim i els inconvenients els mirem de tenir sota control i minimitzar-los tant com

Agustí Codinach

Abadías i Omella durant la roda de premsa al Palau Episcopal.

puguem. Al final, estem en mans del Senyor i hem d'escoltar la seva veu tant quan brilla el sol (i tot funciona), com quan estem enmig de la nit (i ens pesen els problemes). L'edat no és necessàriament un criteri ni positiu ni negatiu en si mateix, sinó més aviat hem de posar l'accent en com vivim el temps que tenim, com traiem fruit de cada experiència i com creixem cada dia per ser servidors de l'Evangelí segons el Seu cor.

Com valora el camí sinodal que viu l'Església?

Com una nova oportunitat de viure i reviuere el que ja és nostre, però que a vegades deixem que ens quedi enrere en el temps i hem d'esforçar-nos i treballar per recuperar-ho en el nostre present. Com diu l'Eclesiastès, res de nou sota el cel, però nosaltres, si deixem actuar l'Esperit, veurem com tot es fa nou. La sinodalitat és una experiència de comunió, de creixement, d'aprenentatge els uns dels altres, de sentir-nos part d'un tot que és l'Església, de no caminar sols. És fer realitat el desig del Crist: que tots siguin u. Enmig del món, el testimoni de la unitat és un signe important per ajudar els qui no co-

«La sinodalitat és una experiència de comunió, de creixement, d'aprenentatge els uns dels altres, de sentir-nos part d'un tot que és l'Església, de no caminar sols»

«Hem d'esforçar-nos molt a ser nosaltres mateixos, arrelats en el Senyor, anunciadors convincents, coherents i alegres del Crist, recuperant espais i ambients d'anunci de l'Evangelí»

Sacerdot i historiador

David Abadías, nascut a Barcelona el 31 de juliol del 1973, és llicenciat en Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya i doctor en Història de l'Església per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. És professor d'Història de l'Església medieval, de Metodologia i fonts Històriques, i de Cultura i Cristianisme a l'edat moderna i contemporània de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, on ha ocupat responsabilitats rellevants com la de degà de la Facultat Antoni Gaudí des de l'any 2016 fins al 2022. Fins a final de curs continuarà exercint la docència.

Però la vocació primera és la de pastor. Va rebre l'ordenació sacerdotal el 13 de desembre del 1998 i va desenvolupar el ministeri sacerdotal al bisbat de Terrassa perquè és on el va enxampar la segregació de l'arquebisbat de Barcelona. En l'actualitat, és arxipreste de Mollet del Vallès i rector de la parròquia de Sant Vicenç de Mollet del Vallès. També ha exercit a Caldes de Montbui, Sant Esteve de Granollers, Matadepera, Mollet del Vallès, Sant Fost de Campsentelles i Lliçà de Vall.

Amb el seu nomenament, el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i president de la Conferència Episcopal Espanyola, compta novament amb el suport de tres bisbes auxiliars. Justament el 14 de febrer, quan es va fer públic el nomenament de David Abadías, es complia un any de l'enterrament del bisbe Toni Vadell, que va morir als 49 anys a causa d'un càncer de pàncrees.

neixen l'Evangelí a obrir els ulls i el cor. Una casa unida, una família que camina unida en la fe, l'esperança i l'amor, malgrat les diferències i pluralismes, és un signe del Regne.

Quins són els reptes més grans que té l'Església universal? I a Barcelona?

Els reptes són grans perquè els temps no són fàcils. Però sincerament, mirant els nostres dos mil·lennis d'història, quan ho han estat? La situació de Barcelona és la situació de tota l'Església universal. Cada lloc té les seves característiques i les seves prioritats, però en els nostres temps tots estem molt intercomunicats i els beneficis i les dificultats són transversals. Quines serien les més urgents? Difícil fer-ne una llista, perquè semblaria que en prioritzem unes per damunt de les altres, quan totes són importants. Però en genèric, crec que hem d'esforçar-nos molt a ser nosaltres mateixos, arrelats en el Senyor, anunciadors convincents, coherents i alegres del Crist, recuperant espais i ambients d'anunci de l'Evangelí, molt presents en l'ensenyament, acompanyant amb especial atenció i cura les famílies, i molt vinculats al servei dels més fe-

bles i petits, vivint autèntica caritat en fets i paraules (entre nosaltres i amb els «de fora») i sobretot units en autèntica comunió amb el Crist i amb la seva Església.

Aquest agost se celebra la Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa. Té intenció d'assistir-hi?

He participat en diverses JMJs. La primera fou la de Czestochowa l'any 1991 amb la parròquia de Santa Maria de Maricel del Masnou, llavors com a seminarista del Menor; la segona fou la de París de l'any 1997 com a seminarista del Major quan estava a Caldes; després la de Roma del 2000 com a vicari de Sant Esteve de Granollers; i la darrera a la de Cracòvia del 2016 com a rector de Matadepera. Totes han estat una extraordinària experiència i ens ho vam passar molt bé amb els joves de les parròquies. En guardo molt bons records. Ara per ara, soc conscient que la meua agenda ja no és meua, per tant, hi aniré o no segons em diguin, perquè ara formo part d'un equip i el que es decideixi, farà. Tinc moltes ganes de treballar juntament amb l'equip episcopal de Barcelona i el Sr. Cardenal. Ara com ara, tinc l'agenda oberta i en blanc. Disposat a tot!

JOAN PLANELLAS I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Fem de la vida un do

Benvolgudes i benvolguts, hem arribat al primer diumenge de Quaresma. Com Jesús conduït al desert per l'Esperit (Mt 4,1), a nosaltres se'ns demana intensificar la vivència personal i comunitària de la fe amb un esperit autèntic de conversió. Podríem dir que l'Esperit ens empeny a la conversió. És un temps de fer propòsits espirituals, amb el benentès que aquests s'han de dirigir a viure més plenament el gran do de la fe. Són propòsits que, no per reformulats un cop més, han de deixar de comprometre tota la nostra vida. Per aquest motiu m'atreveixo a proposar-vos, en aquest inici de Quaresma, «fer de la vida un do». No basta fer-ne un eslògan. Cal disposar-se a fer un esforç per conquerir-nos a nosaltres mateixos, ser lliures per poder donar-nos.

L'Evangeli crida a fer aquesta experiència en el seguiment de Jesús. L'Evangeli no és una teoria sàvia; és l'anunci d'una persona que dona un sentit nou a la vida, cosa que implica donar el cor. Ho afirmava el papa Benet XVI a l'inici

de la seva encíclica *Deus caritas* est en un passatge d'una profunditat teològica extraordinària: «Hem cregut en l'amor de Déu [que s'ha manifestat en Jesús]: així el cristià pot expressar l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (n. 1).

La vàlua d'una persona es mesura per la qualitat del seu amor, per la seva capacitat de donar-se, que ha après a compartir de petit. El do que Jesús fa de la seva vida no és motivat per interessos creats. És un do gratuït. I veiem que la seva personalitat no té parió. Déu mateix deixa entreveure que troba la felicitat a donar-se gratuïtament. I així fa dir a Jesús: «Quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Felix de tu, llavors, ja que ells no tenen res per a recompensar-te, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitin els justos» (Lc 14,13).

«Fer de la vida un do» suposa

una fortalesa interior que fa sortir de les pròpies cabòries, que allibera de les temptacions a les quals els humans ens exposem. Vet aquí: trobada amb Jesús, conversió, fe, donació. La persona feble, apegalosa, que només pensa en ella, no és capaç d'obrir-se, no és capaç ni tan sols d'iniciar el procés de conversió quaresmal.

Podem «fer de la vida un do» també en el silenci, en el recolliment, en l'experiència de conversió. Sí, ho he dit així, «experiència de conversió». Perquè el resultat és la donació que ens fa més semblants a Déu. I Déu és magnanimitat. El qui vol aconseguir la seva plenitud per aquest camí s'ha de posar a pregar i a ajudar. Per demanar força i sentir Déu a prop, per sentir-se estimat ni que sigui en el silenci i l'aridesa de la creu.

Què en faig, de la meua vida? És la pregunta dels esperits desperts. En nom de l'Evangeli i, a l'inici de la Quaresma, us faig aquesta proposta: «Fem de la vida un do.» «Fem de la vida una experiència de conversió.»

Ben vostre.

FRANCESC CONESA
Bisbe de Solsona

Caminar junts cap a la Pasqua

Estimats germans,

La Quaresma és un camí que empenem tant individualment com comunitàriament a imitació del poble d'Israel, que va travessar el desert per assolir la terra promesa, passant de l'esclavatge a la llibertat. Realitzem aquest camí seguint els passos de Jesús, el nostre mestre i model, que ens ensenya a ser lliures per servir Déu. Segons l'Evangelí de sant Marc, Jesús va ser portat per l'Esperit al desert, d'on va sortir enfortit per emprendre la seva missió (Mc 1,12-15). També nosaltres volem endinsar-nos al desert quaresmal per aprendre a viure amb més fidelitat a l'Evangelí i arribar renovats a la Pasqua. Cada any el Senyor ens concedeix l'oportunitat de celebrar «els sacraments que ens han donat la vida» i així «arribarem a ser plenament fills de Déu» (Prefaci I de Quaresma).

La Quaresma és un itinerari que ha d'emprendre cadascú per tal d'apropar-se més a Jesucrist, de seguir-lo amb més entrega i créixer en l'amor a Ell. És un camí interior, que es realitza en el nostre cor i en la nostra consciència. Coneixem els mitjans per fer-ho: incrementar els moments de pregària, llegir amb més assiduitat la Sagrada

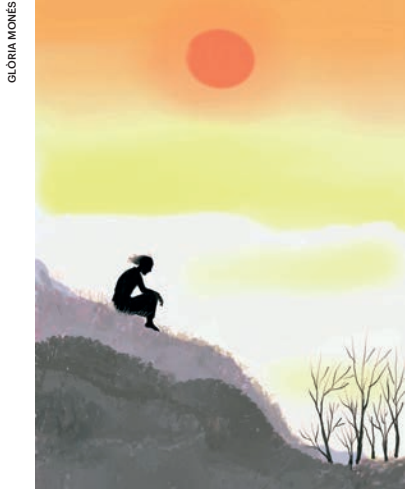
Esriptura, donar almoïna als més pobres, créixer en la caritat, esforçar-nos per dominar els nostres desitjos... A través de tots aquests mitjans anem adquirint forces per trencar els lligams que ens mantenen lluny de Jesucrist.

Però aquest camí el fem també els uns al costat dels altres, com a Església. Units als altres cristians ens preparem per celebrar els misteris sants. Junts hem rebut la cendra, com a signe del nostre desig de conversió, i junts anirem escoltant la Paraula de Déu durant aquests diumenges, que ens convidarà a continuar aquest camí. Seria bo que, a més de la missa dominical, participéssim en altres activitats que les nostres parròquies preparen, com són les celebracions penitencials, les xerrades quaresmals, les celebracions de pregària i altres iniciatives. Això ens ajudarà a entendre que la Quaresma és un camí que fem junts com a comunitat.

És temps d'emprendre el camí cap a la Pasqua, la meta del qual —se'ns diu a la litúrgia— és que renovem la nostra vocació de ser poble de l'aliança, que ha estat convocat per beneir el nom de Déu, escoltar la seva Paraula i viure jiosament les seves meravelles (Prefaci V de Quaresma).

COMENTARI DE LA PARAULA

Jesús és temptat: iniciem la Quaresma

GLÒRIA MONÉS

Jesús, com en tots els moments importants de la seva vida en aquest món, és conduït per l'Esperit. I aquesta vegada, l'Evangelí ens diu que fou conduït *al desert perquè el diable el temptés*.

Jesús ha volgut fer-se home fins al punt d'experimentar tot allò que és humà, especialment allò que mostra més clarament la nostra fragilitat: ha passat fred, ha passat gana, s'ha cansat, ha plorat i... ha volgut ser temptat. Tot el que és expressió de la nostra condició feble ha estat assumit per Jesús, per tal de redimir-ho de soca-rel. Si no hagués experimentat la temptació, com podria fer-nos costat quan també nosaltres som temptats?

Les tres temptacions que pateix el Senyor són paradigma de totes les temptacions que en diferents graus i intensitat nosaltres podem patir. Temptacions que sempre tenen com a objecte desconfiar de Déu; pensar que Déu ens enganya, com ja va passar a l'inici de tot amb el primer home i la primera dona. «No moriríeu pas! Déu sap que si un dia en menjàveu se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal», diu la serp a la dona, posant l'engany al seu cor. Si demanem a Déu que les pedres es tornin pans; si temptem el Senyor provocant que els seus àngels ens duguin a les palmes de les mans; si ens prosternem

al poder per posseir-ho tot; aleshores, desconfiem de Déu, posem a prova el seu amor que es manifesta en l'ordre de la seva Creació i en el do de la seva Paraula revelada. Totes les nostres temptacions cauen en una d'aquestes formes i, en poques paraules, pretenen que ens salvem a nosaltres mateixos, ens fem com déus i ens allunyem del Déu viu, del Déu de Jesús.

Per això, Jesús ha patit la temptació: ha experimentat com se sent qui és temptat, per tal no només de donar suport i ajut a qui ho necessita, sinó també de fer-nos arribar la seva paraula salvadora, perquè la temptació ens deixi estar i perdi la seva força.

En efecte, si quan som temptats ens recordem que l'home no viu només de pa, que no hem de temptar el Senyor el nostre Déu i que, finalment, només hem d'adorar el Senyor, reduïrem a no-res tota la força que la temptació pugui tenir sobre nosaltres. I si, malgrat tot, sucumbim alguna vegada a la temptació, aleshores acostem-nos a Jesús que les ha vençudes totes d'una vegada per sempre i demanem-li que ens ompli del seu amor misericordiós i capaç de perdonar-ho tot. Aquest temps de Quaresma que avui iniciem és un temps propici per a això.

P. LLUC TORCAL
Monjo de Poblet

CONSULTORI BÍBLIC

MONTSE DE PAZ
Biblista

Quin fonament bíblic tenen les pràctiques devotes quaresmals?

Totes les religions proposen pràctiques per apropar-nos més a Déu i millorar les relacions amb els altres. El judaisme en destaca tres, que l'Església recomana en temps de Quaresma: pregària, dejuni i almoïna. A Mateu 6 Jesús explica com practicar-les sense caure en la hipocresia ni en la supèrbia espiritual.

A l'Antic Testament, nombrosos textos demanen una fe sincera. A banda dels manaments del Deuteronomi i el Levític, són famoses les crítiques d'Isaïes 1, Jeremies 7, Osees 6 i Amós 5 contra un culte superficial i el dejuni i les pràctiques hipòcrites. Lectura recomanable aquests dies!

De què serveix jejunar si anem esbrancant els altres? (Is 58,4-11). El veritable **dejuni** és compartir el pa amb el pobre, ajudar el proïme i ser generós. El dejuni ens ajuda a alliberar-nos de les esclavituts interiors i fins i tot de les addiccions. Es tracta d'enfortir la voluntat i vèncer l'egoïsmes per estimar més.

Per a què tantes pregàries que només són xerrameca? La **pregària** ha d'anar acompanyada d'una vida coherent i honesta. El profeta Baruc (1-2) ens recorda que pregar no solament és demanar, sinó escoltar Déu i acollir la seva voluntat. Els **salms** són una escola fabulosa de pregària per a totes les situacions de la vida humana. La millor pregària, ens recorda Jesús, es dona en intimitat amb Déu.

L'**almoïna** ens impulsa a ser despresos i no viure enganxats als béns materials. És l'antídote de la garreteria i la mesquinesa espiritual. Socórrer els pobres és un deure inexcusable, segons la Bíblia. Jesús arriba a comparar l'atenció als pobres amb l'adoració a Déu (Mt 25,40). Siràcida 29 recull un preciós elogi a la generositat.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge I de Quaresma

Lectura primera

Gn 2,7-9.3,1-7

Creació i pecat dels primers pares

Lectura del llibre del Gènesi

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal. La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «Així Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?» La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem.» La serp digué a la dona: «No moriríeu pas! Déu sap que si un dia en menjàveu se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal.» La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit,

que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

Salm responsorial

50

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; vós, que sou tan bo, esborreu les meves faltes; renteu-me ben bé de les culpes, purifiqueu-me dels meus pecats.

R. Compadiu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.

Ara reconec les meves faltes, tinc sempre present el meu pecat. Contra vós, contra vós sol he pecat, i he fet el que és dolent als vostres ulls. *R.*

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm. No em llanceu de la vostra presència, ni em prengueu el vostre esperit sant. *R.*

Torneu-me el goig de la vostra salvació, que em sostingui un esperit magnànim. Obriu-me els llavis, Senyor, i proclamaré la vostra lloança. *R.*

Lectura segona

Rm 5,12-19

Com més abundava el pecat, més ha abundat també la gràcia

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar.

Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va imperar la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaràn gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

Verset

Mt 4,4b

L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Evangelí

Mt 4,1-11

Jesús dejuna durant quaranta dies i és temptat

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà

extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".»

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no en-

sopeguin amb les pedres".» Jesús li contesta: «També diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu".»

Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores.» Llavors li diu Jesús: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs! L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".»

Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

📅 Calendari de la setmana

Lectures de la missa, Santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL I)

TEMPS DE QUARESMA

(SALTERI: SETMANA 1)

Febrer

26. DIUMENGE

Diumenge I de Quaresma, Morat.
Lectures: Gènesi 2,7-9.3,1-7 / Salm 50 / Romans 5,12-19/ Mateu 4,1-11
SANTORAL: Alexandre, b.; Nèstor, mr.; Paula Montal, rel.; Porfiri, b.

27. DILLUNS

Fèria, *Morat.* Lectures: Levític 19,1-2.11-18 / Salm 18 / Mateu 25,31-46.
O bé **Sant Gregori Narek**, doctor de l'Església
SANTORAL: Baldomer; beata Francinaina Cirer, rel.; Gabriel de la Dolorosa, rel.; Honorina, vg.

28. DIMARTS

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 55,10-11 / Salm 33 / Mateu 6,7-15.
SANTORAL: Hilari, p; Romà, ab.; Rufí, mr.

Març

1. DIMECRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Joan 3,1-10 / Salm 50 / Lluc 11,29-32/
SANTORAL: Eudòcia i Antonina, mr.; Rossend, b.

2. DIJOUS

Fèria, *Morat.* Lectures: Esther 14,1.3-5.12-14 / Salm 137 / Mateu 7,7-12
SANTORAL: Agnès de Praga, rel.; Àngela de la Creu, rel. i fund.; Genara, mr.; Lluci, b.

3. DIVENDRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Ezequiel 18,21-28 / Salm 129 / Mateu 5,20-26.
SANTORAL: Ermenter i Celoni, mr.; Màrcia, vg. i mr.; Medir, mr.

4. DISSABTE

Fèria, *Morat.* Lectures: Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 / Mateu 5,43-48
SANTORAL: Arcadi, bisbe i mr.; Casimir, rei.

👤 El Sant 27 DE FEBRER

Sant Gregori de Narek

Com el seu nom indica, sant Gregori va viure gairebé tota la seva vida a Narek, un monestir situat a l'actual Turquia que formava part de l'Església catòlica armènia. Allí hi va arribar molt jove de la mà de la seva cosina, Anania de Narek. Anania era la fundadora del monestir, i va prendre la responsabilitat d'educar sant Gregori després que aquest perdés la seva mare pocs anys després de néixer, l'any 950. Com a monjo armeni, Gregori va viure humilment i va ensenyar a l'escola monàstica. Va escriure les seves oracions en una enciclopèdia de l'oració per a totes les nacions, amb l'esperança que el llibre ajudés a pregar gent de tot el món. El seu Llibre d'oracions, també anomenat Llibre de les Lamentacions o Càntic dels Càntics, conté 91 oracions, i el va acabar un any abans de morir, el 1001. La tradició li reconeix diversos miracles, fins al punt que se'l coneix com «l'àngel vigilant en forma humana». Això va fer que fos venerat com a sant per l'Església catòlica armènia i també reconegut com a sant per l'Església catòlica romana. El 12 d'abril del 2015, el papa Francesc va proclamar oficialment Gregori de Narek com a Doctor de l'Església, tot i que l'atorgament d'aquest títol no és una canonització, ja que ja figurava com a sant al Martirologi Romà.

La Quaresma: un temps per deixar que el Senyor actuï en nosaltres

RAFEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat de Tarragona

Amb la cendra al cap hem començat la Quaresma. No és un temps litúrgic només, és un camí espiritual. No és un temps per fer, sinó per deixar fer al Senyor. En aquest temps ens és demanat un gran silenci i una gran fidelitat a la pregària. És un silenci i una pregària eclesial que es rendeix al Senyor i a la seva gràcia. El Senyor, com en els dies de l'esclavatge, coneix els sofriments del seu poble, també els seus pecats i allò que l'oprimeix. Ens hem de situar espiritualment com els israelites a Egipte. Ells no sabien les meravelles que el Senyor faria, tampoc els camins de llibertat que els obriria, tampoc la terra que els seria promesa. El Senyor coneix els sofriments de l'Església, els pecats que l'avergonyeixen i la humilien. Ell no ha deixat d'estimar-la i no trontollarà l'aliança del seu amor i de la seva fidelitat (Is 54,10). Ella ha de caminar amb la llàntia de la fe enmig de la nit del món. Ha de pregar amb el salmista: «Vós em manteniu la llàntia encesa, claror en les meves nits» (Sl 18,29).

La Quaresma d'aquest any, amb la humanitat endolada pel terratrèmol d'Anatòlia, per l'ai al cor de la devastació d'Ucraïna i per tantes situacions de sofriments és una lamentació (*threnós*) davant del Senyor, un suplicar la seva gran misericòrdia, una confiança infinita en Ell. És el Déu de l'aliança, segellada amb la creu del seu Fill i feta present; és un do per al perdó dels pecats en cada Eucaristia. L'Església ha de fer ofrena de la seva vida al Senyor i ha de deixar esdevenir-se segons la seva voluntat. Només ell sap per quins

camins la portarà a través de la història. El protagonista real de la l'Església és el Senyor mateix, no ella.

La litúrgia quaresmal és un do per deixar-nos portar eclesialment pel Senyor. No és una passivitat o quietisme, sinó la cooperació més activa a la gràcia. La sobrietat quaresmal ens despulla de tota forma d'autoreferencialitat i de mundanitat. Allibera d'una preocupació excessiva per nosaltres mateixos, per les estructures i de la por al futur. Amb la saviesa quaresmal aprendrem que no seran estalviats els camins del desert i les purificacions de l'Esperit Sant. Sense la gràcia, cap astúcia, cap saviesa humana, cap estratègia pastoral, salvaran l'Església. Cal esperar silenciosament la salvació de Déu, diu l'Esclusiva (Lm 3,26). Sense la circularitat de la gràcia que es comunica en els membres de l'Església, el Sínode no serà res i el camí sinodal, exigit pel papa Francesc, serà només un debat i una opinologia. Un Sínode sempre porta a la veritat en la unitat. Aquesta Quaresma preguem, escoltem la Paraula, rebem el Pa dels vianants. No ens sentim humiliats per ser a les nostres assemblees pocs i grans. Visquem intensament la litúrgia quaresmal, fem-ne vida i confiem en Déu, oberts als seus dons, sempre inesperats. Les paraules del Salm venen a la memòria per acabar el breu article: «Quan el Senyor renovà la vida del seu poble ho crèiem un somni» (Sl 126,1). Només la gràcia i els sants renoven la vida de l'Església. Esperem els seus dons, les meravelles d'un nou èxode, d'una nova Pasqua.

Dia Mundial de Pregària... de les dones?

MARTA LÓPEZ BALLALTA

Pastora de l'Església Protestant de Barcelona-Centre
Vicepresidenta de la IEE

Cada primer divendres del mes de març es convoca el Dia Mundial de Pregària; va néixer el 1926, quan una trobada de pregària de dones cristianes nord-americanes i canadencues, iniciada al segle XIX, va voler-se ampliar arreu del món. L'impuls era el següent: la reconciliació i la recerca de la pau després de les vivències de la Primera Guerra Mundial.

Han passat molts anys des d'aleshores i l'organització de la Jornada continua presidida per un Comitè de dones ecumèniques, que mantenen la mateixa recerca que en els seus inicis: la unió de la humanitat com una gran família, l'empoderament de les dones i la cura dels infants.

La pregunta és si cal continuar mantenint aquest dia de pregària com a quelcom femení; al segle XXI, des de les nostres societats occidentals, es pot veure com un fet caduc. En temps pretèrits havien estat molt freqüents els grups de dones, un espai on elles eren lliures d'expressar-se, fins i tot d'ensenyar-se les unes a les altres,

mentre encara es mantenia aquella prescripció de Pau donada a la carta als Corintis —«que les dones casades callin en les reunions comunitàries; no els és permès de parlar» (14,34)—, però ara, passat el temps, quelcom que pot recordar aquests espais passats pot no entendre's.

El cert és que massa vegades, des d'Occident, veiem el món amb les lents de la nostra realitat, sense adonar-nos que la situació de les dones no és la mateixa arreu. Cada any el Comitè de la Jornada encarrega a un país la preparació de la litúrgia de la trobada i són les dones, de totes les confessions, que de forma ecumènica la treballen i la comparteixen des de la seva realitat, per fer-nos a totes i tots partícips dels problemes que tenen per la seva condició de dones.

Són elles les que escullen un projecte del seu país per destinar l'ofrena mundial, sempre dedicat a l'emancipació de les dones o la cura dels infants. És una oportunitat que les empodera i que ens dona a nosaltres la lliçó que el món cal mirar-lo en la seva realitat, sense amagar-nos rere els drets que hem adquirit algunes, però no totes.

I només cal mirar més enllà per adonar-nos que el Dia continua tenint vigència; no en totes les confessions cristianes, ni tan sols als països occidentals, les dones tenen els mateixos espais de llibertat. I més enllà encara, el treball ecumènic esdevé també un lloc d'empoderament, d'agermanament i de sororitat, on els dons són compartits.

Per això, any rere any, a moltes ciutats del nostre país ens continuem reunint per celebrar, amb totes les dones i tots els homes del món, un espai de pregària que vol conscienciar que la lluita femenina encara no ha acabat.

Postals des d'Andalusia

Col·loquis acel obert

La Fundació Amador Jover, el qui era rector il·lustre de la Universitat de Còrdova, manté amb Cajasol unes xerrades-col·loqui que bé podríem anomenar «a cel obert», és a dir, amb personatges que inspiren «coneixements, trajectòries professionals lluminoses i testimonis clarividents» que puguin enriquir l'auditori i donar ocasió per formular preguntes sobre qüestions palpitants.

Vaig tenir l'honor de ser convidat a aquests col·loquis com a «ponent», diguem-ho així, i va ser, sens dubte, una experiència magnífica. No hi havia un tema concret, però en haver desenvolupat una tasca intensa, com a sacerdot i com a periodista, vaig tenir l'oportunitat d'endinsar-me, així mateix, en els àmbits religiosos i civils. Moltes de les preguntes van girar entorn de la situació que viu el cristianisme al nostre país, de la secularització creixent i dels nous dogmes culturals que pretenen imposar-se de totes totes, sense importar els mitjans ni els mètodes.

En tot col·loqui sempre ha de brillar un respecte profund en els participants. Tant en els que formulen les preguntes com en la persona que té la missió de respondre-hi, creant sempre un clima de diàleg cordial, amable i, si és possible, fraternal. Crec que, a poc a poc, es van imposant aquest tipus de col·loquis. Benvinguts siguin. Va ser una hora d'intercanvi intens d'opinions, postures i punts de vista, tant en les preguntes com en les respostes, que no oblidaré. El Papa no es cansa de parlar del diàleg en la solució dels problemes. Un diàleg que «uneixi» cors i no que «enfronti persones». La meva gratitud al Fòrum Amador Jover i a la Fundació Cajasol i, especialment, a Manuel Cuesta, l'organitzador i moderador d'aquesta trobada cultural, però amarat de «transcendència i de fe».

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Recordant Mn. Jordi Illa Carlos

Fa 66 anys que va néixer a Mataró. La seva activitat pastoral va ser molt activa en els grups de joves de la parròquia de Sant Simó de Mataró. Va ser un animador constant i alhora un formador molt actiu. La vocació sacerdotal el va portar a la Congregació Salesiana, ja que tenia clar que la seva missió eren els joves.

Als salesians va estar a diferents obres: Terrassa, Barcelona, Andorra i Sant Boi. Va ser ordenat prevere a Barcelona; el va ordenar el bisbe Mons. Jaume Traserra, que posteriorment el va acollir a la diòcesi de Solsona. Va ser nomenat rector de tres parròquies rurals durant poc temps.

Va ser nomenat rector i arxipreste de Tàrrrega, on va treballar intensament. Al cap de uns anys va ser acollit a l'arquebisbat de Barcelona i nomenat rector de les parròquies del Patriarca Abraham i de Sant Francesc.

Va tenir problemes de salut, però va continuar treballant pastoralment, primer de rector a Vilassar de Dalt i després a Maria Auxiliadora de Mataró. Va ser nomenat rector de la parròquia de Santa Maria de Mataró, on sols ha pogut estar quatre mesos, atès que sobtadament la mort ha trencat una vida de vocació i treball pastoral i seguiment de la voluntat de Déu.

MN. VICENÇ MIRA

El problema de l'avortament

Em refereixo a l'article del Sr. Josep Miró i Ardèvol, publicat al número 2.265 de *Catalunya Cristiana*.

Jo faré tot el que pugui per ajudar les dones que volen avortar que siguin ajudades perquè no ho facin. L'avortament, abans que res, és un greu atemptat a la possibilitat de crear una vida. Per raons ètiques, hem de fer tot el que puguem per evitar-ho. Ara bé, una de les raons que esgrimeix el Sr. Miró i Ardèvol em sembla un error greu, tant com el del títol del seu article: les pèrdues econòmiques que es produeixen com a conseqüència del nombre de persones que moren per l'avortament. Ho trobo un raonament absolutament forassenyat i mancat de tota ètica. Cada una de les persones que moren en un avortament tenen un valor infinit, són un ésser humà. Traslladar-ho a un càlcul del PIB és absolutament mancat d'ètica, en la meua opinió. Crec que és un error greu. No em sembla correcte defensar les vides dels nonats amb arguments econòmics.

MIQUEL NADAL ROSAS

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

«M'agrada reivindicar l'ofici de mestre»

Juanjo Fernández, autor del llibre «Contes del mestre aZENyat per a educadors», d'Editorial Claret

MAC
Barcelona

Juanjo Fernández Sola és professor, escriptor i conferenciant. És el creador de DIBUPA (Divulgació educativa amb diBUixos i PAraules que ajuden). Ha fet nombroses xerrades per a famílies, escoles i empreses sobre temes educatius i motivacionals ben diversos, on combina rigor i amenitat amb l'ús del *visual thinking*. Acaba de publicar el seu nou llibre, *Contes del mestre aZENyat per a educadors*, publicat per Editorial Claret.

Aquest no és un llibre de contes «normal»...

Tots els llibres de contes són «extraordinaris», perquè ens «parlen» de coses diferents segons l'edat que tinguem i el moment vital en què ens trobem quan els llegim (o quan ens els expliquen). Com la poesia, el conte «toca» algunes cordes molt íntimes del nostre interior, i les fa ressonar... o no! Però sí que és veritat que els contes del mestre aZENyat —alguns de molt coneguts, d'altres no tant— venen acompanyats d'il·lustracions, reflexions educatives i afirmacions que —espero— fan el llibre més «complet».

Qui és el «mestre aZENyat» del títol?

És un mestre oriental d'edat indeterminada, calb, baixet, rodanxó, vestit amb túnica, que llueix un somriure murri i sempre té a punt un conte bonic. Existeix? Per a mi, sí. I crec que tothom té un «mestre aZENyat» (o, amb sort, més d'un) a la seva vida: mestres que ens són molt propis, perquè estan fets de paraules i gestos de persones importants en les nostres vides, de lectures que ens van marcar, de moments fonamentals que brillen en la nostra història personal i ens

han indicat el camí. I el meu mestre es diu aZENyat perquè té una saviesa tranquil·la, alegre i quotidiana (i em recorda el senyor Miyagi, de *Karate Kid!*).

A qui va adreçat fonamentalment el llibre?

El títol diu «per a educadors», així que estic segur que mestres i professorat el trobaran agradable, divertit i motivador (deixeu-me que em faci una mica d'autobombo!), però és que «educadors» ho som tots, així que espero que es produeixi amb el llibre allò que deia la Mare Teresa de Calcuta, «que ningú no s'acosti a vosaltres sense que se'n torni millor i més feliç».

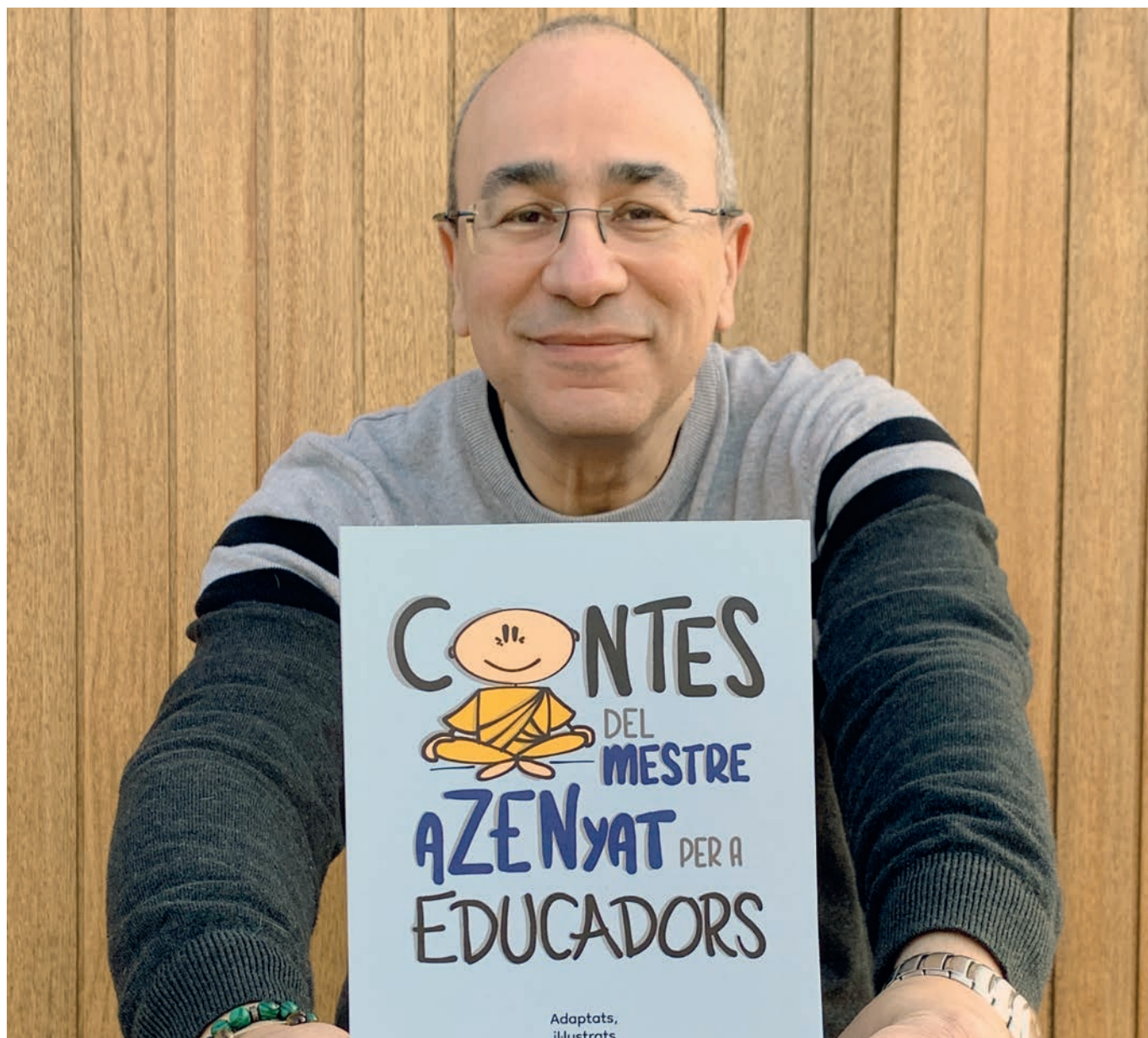
En una de les pàgines afirma que l'educació és un «meravellós procés d'ensenyament i aprenentatge». Tant per als pares i professors, com per als fills i alumnes?

I tant! Ensenyar i aprendre... quina meravella! Ho sabem tots els que hem experimentat la joia de proposar una activitat, fer una explicació... i notar que hem «arribat» als alumnes, que els hem descobert un món o un talent propi que podran desenvolupar. I ho sabem tots els que ens hem sentit il·luminats per la intervenció d'una bona mestra, d'un professor apassionat i generós. I què dir de quan som petits, i els nostres pares ho saben tot, tot i tot... i quan ens fem grans, i aprenem tantes coses dels nostres fills, que són tan semblants i tan diferents de nosaltres!

Com definiria els sis contes que ha adaptat i il·lustrat?

Són contes enginyosos i divertits (recordeu que no són meus, jo només els he adaptat!) i amb finals de vegades molt tancats i de vega-

«Són contes que es llegeixen molt ràpid i que, sovint, en acabar-los, venen ganas de tornar-los a llegir»

Juanjo Fernández mostra amb goig la seva nova creació literària.

des més oberts. Hi ha un deixeble que aprèn que res no és brossa tot netejant un jardí, uns altres que estan molt preocupats per saber qui té raó, un arquer que vol caçar la Lluna i hi dedica tota la vida, un concurs de tir amb arc que guanya el mestre aZENyat —tot i que no és un gran arquer—, una princesa molt llesta que posa una prova als seus pretendents i una noia amb molt poca autoestima que ha de descobrir l'autèntic valor d'un anell que el mestre li ha encarregat vendre. Són contes que es llegeixen molt ràpid i que, sovint, en acabar-los, venen ganes de tornar-los a llegir.

A través d'aquests contes posa en relleu que valors imprescindibles en l'educació són la constància, l'observació...

M'agrada reivindicar l'ofici de

mestre, perquè em fa l'efecte que el missatge de «posar l'alumne en el centre» no sempre s'ha interpretat bé, i s'ha donat la sensació que el mestre només ha de ser una mena d'«assistent». Crec fermament en el paper fonamental del mestre, del mestre que domina la seva matèria, que n'és un apassionat i que té moltes ganes de compartir-la amb els seus alumnes. I la meua experiència com a professor primer, i com a formador i conferenciant després, és la de veure educadors que coneixen i estimen els seus alumnes, i que treballen molt (però molt!) perquè aprenguin, perquè creixin, perquè es facin persones.

A més, ofereix als lectors una sèrie de reflexions i pautes ben interessants. El pas següent és dur-les a la pràctica?

Sí, però amb molta calma! En sortir de la meua xerrada dels trenta manaments per tractar amb adolescents, una família em preguntava, amb to una mica angosat: «I això, com ho apliquem?» I jo els deia: «A veure, tot alhora no!» Qualsevol llibre de propostes pedagògiques —o, si més no, aquest— les ha de plantejar des de la humilitat. Si en algun tema no hauríem de ser fonamentalistes és en educació! Per això em va agradar molt que una mestra, després de llegir el llibre, digués que «no renya els professors, cosa que en aquest temps és d'agrair, en canvi el que fa és suggerir i acompanyar». Crec que el mestre aZENyat estaria molt content amb aquesta valoració!

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Els col·lèmbols, agents benefactors dels terrenys de cultiu

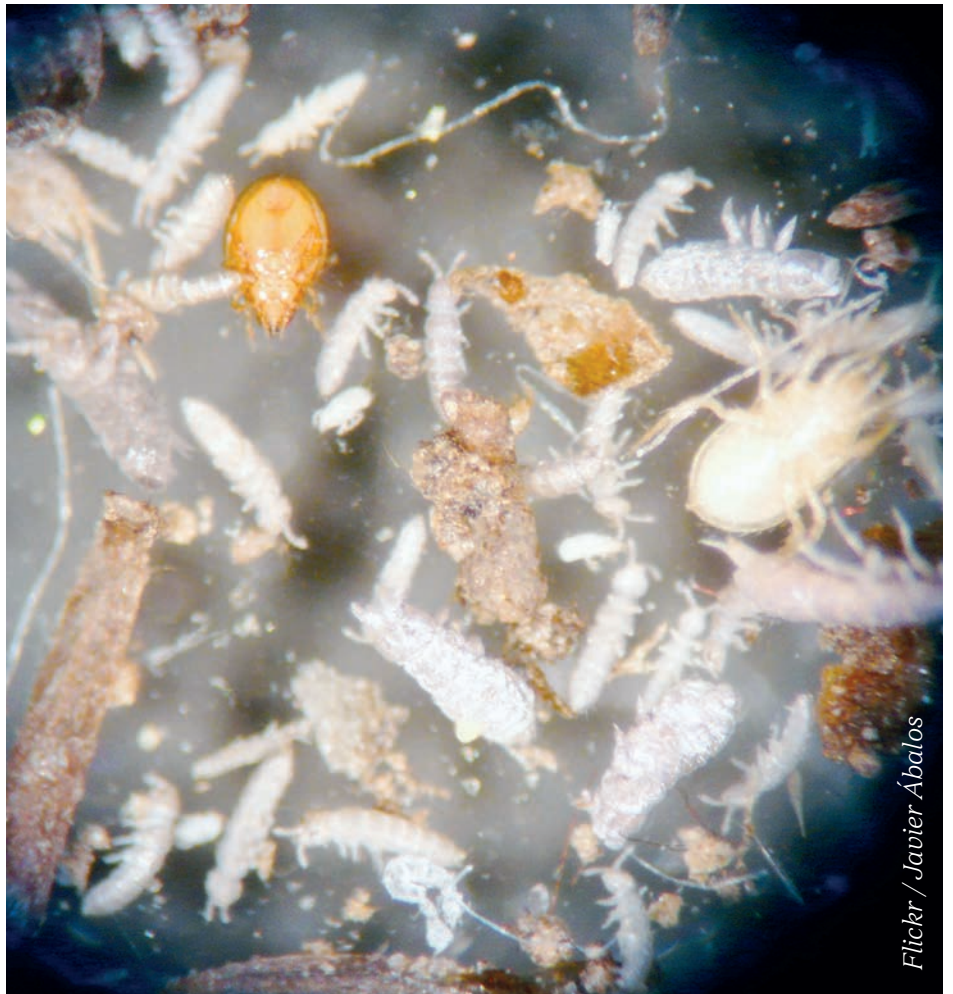
Probablement no us sonarà aquest mot. És el nom que els zoòlegs van decidir posar a un ordre d'animals dins de la classe dels insectes (que són del tipus dels anomenats artròpodes) que fins fa poc no era gaire estudiat, però ara s'ha vist que cal donar-los importància. Són molt petits; la majoria no arriben a un mil·límetre de llargada, i els que es consideren molt grans, i passen de dos mil·límetres, són molt pocs. Per consegüent, gairebé s'han de dir microscòpics. Tenen sis potes com els insectes, però no tenen ales. Són «entognats», és a dir, amb les peces bucals encaixades dins del cap. Avui dia ja se'ls considera una classe a part (que inclou també els proturs i diplurs), no un ordre d'insectes. Ja se n'han classificat 9.200 espècies (unes 2.200 a Europa), que comprenen 4 ordres amb 33 famílies.

I quina és la novetat científica que presenten aquests petits artròpodes? Que, sobretot, la seva existència és beneficiosa per a la productivitat dels camps i, en general, per a la vida vegetal del lloc. Són molt abundants:

en ambients forestals europeus s'han comptabilitzat uns 10.000 col·lèmbols per metre quadrat de superfície. La seva utilitat ve del fet que contribueixen molt en la descomposició i reciclatge de la matèria orgànica i, també, en la fertilitat de les terres agrícoles. I encara s'hi han vist altres accions. Un estudi recent fet per dos investigadors canadencs, John Klironomos i Peter Moutoglis, ha demostrat que els col·lèmbols fomenten la propagació dels fongs micorrícics, que són crucials per a la majoria de plantes vasculares, perquè, com que s'associen a les seves arrels, proporcionen al vegetal més humitat i sals minerals. I si hi ha els col·lèmbols, hi ha també més abundor d'aquests fongs; la fertilitat del terreny depèn d'ells.

Així, doncs, els col·lèmbols apareixen com un objecte d'estudi especialment prometedora en ecologia, tant fonamental com aplicada. Cal que sigui ben coneguda la seva acció. Per això, nosaltres ens congratulem que aquestes investigacions continuïn.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Flickr / Javier Ábalos

L'existència dels col·lèmbols és beneficiosa per a la productivitat dels camps.

TRADICIONS REMEIERES

La morera blanca o «de cucs»

La morera blanca o *morera de cucs* (llat., *Morus alba*; cast., *morera*) és un arbre caducifoli amb les fulles més petites que no pas la morera negra (llat., *Morus nigra*; cast., *moral negro*). Les mores que produeix la morera de cucs són també més petites, blanquinoses i menys sucoses que no pas les de la morera negra però, unes i altres tenen nombroses propietats remeieres, ja que s'usen com a emol·lients en els refredats de les vies respiratòries, i són molt aptes per fer gargarismes. La morera blanca prové de la Xina i la seva fulla ha servit, tradicionalment, per al nodriment dels cucs de seda.

De les mores, se'n fa un xarop que s'usa també per a gargarismes, puix que gaudeixen de propietats per guarir les inflamacions de la boca i de la gola. A més, l'escorça de l'arrel del morer és un poderós laxant i té propietats vermífugues i, àdhuc, serveix per expulsar la tènia. En un antic receptari hi hem trobat explicat la manera de preparar un arrop de mores, especialment útil per a les inflamacions de la boca i de la gola, i que s'havia de preparar així: «Sacarás de las moras todo su zumo y lo mezclarás bien con miel;

luego lo pondrás en una vasija y los cocerás hasta que tome consistencia de jarabe. Cuando enfríe lo colarás y lo guardarás bien tapado y lo tendrás a punto para las inflamaciones de la boca, garganta y lengua» (Formulario, s. f.)

Alguns estudis recents han posat en relleu el caràcter saludable i altament vitamínic de les mores; una fruita que ja fou objecte d'atenció en els anys previs a l'exclaustració, i que fou descrita pels frares com un «fruit ovalat y blanch, de unas quatre línias y de gust dolç», i que també, en el ja llunyà segle XVI el metge imperial i pontifici D. Andrés de Laguna († 1560), en comentar l'obra mèdica de Pedani Dioscòrides, escriví semblantment que, el suc de les mores barrejat amb mel és particularment «útil a los catarros y a las llagas corrosivas» i que, per augmentar-ne la capacitat guaridora, cal afegir-hi «*alumbre desmenuzable, polvo de agallas, myrra, açafrán, simiente de tamarisco, iris y encienso*», i que, a més, «*las hojas del moral majadas con azeyte, y puestas, valen contra las quemaduras del fuego*» (*Acerca de la materia medicinal, f. 116*). A l'article vinent us vull parlar, si a Déu plau, de la tàpera.

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA
Arxiver dels Caputxins

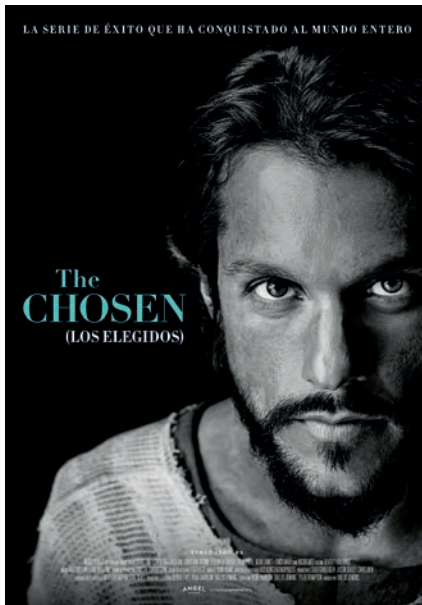

Flickr / Andreas Rockstein

La morera blanca ha servit, tradicionalment, per al nodriment dels cucs de seda.

CRÍTICA AUDIOVISUAL

CARLOS PÉREZ LAPORTA
Prevere

Els elegits

Va dir un savi romà que tota adaptació introductòria comporta una vulgarització. Aquesta idea funciona per a les grans teories, només aptes per a iniciats i capaços. Però no regeix per al cristianisme, per al qual l'infinit i immens hi cap en la petitesa sense empètir-se ni envanir-se. El Verb diví i etern pot abreviar-se en el cos d'un nen sense perdre ni una engruna de loquacitat. Per això, també es presta a la representació artística.

Aquest és el cas de la sèrie *The Chosen*, creada i dirigida per D. Jenkins per a Angel Studios. Amb costos molt inferiors als habituals, s'ha aconseguit una esplèndida i veritable expressió de la bona nova de Crist. Tant és així, que ha estat sufragada de manera cooperativa pels espectadors.

La llibertat amb què el director ha reconstruït artísticament el perfil dels personatges no només no contravé la veritat essencial, sinó que la dilucida en un determinat sentit. La vida dels apòstols i els malalts es ficciona des de moments molt anteriors i posteriors als expressats en el text evangèlic, i dona espai visual a la florida de les esperances humanes que l'evangeli suposa i exigeix. Igualment, el canvi que el Senyor produeix en les vides, i que els evangelis localitzen en un sol instant, és sotmès

aquí al pas del temps, disposat a travessar-lo. D'aquesta manera, aquest allargament narratiu permet ampliar la visió de l'impacte que causa l'encontre amb Jesús. Aquestes històries mostren l'entrada de Déu en la història. L'evangeli s'encadena així en els recorreguts de cada personatge, de tal manera que permet a l'espectador captar i assumir més implicacions humanes de l'encontre amb Jesús. Per això, sense la pretensió de substituir l'evangeli, cada capítol és una catequesi.

Si ens obliguessin a oferir un punt crític —més enllà d'algun capítol menor i algun aspecte errat en els personatges— diria que la figura de Jesús exigeix un esforç encara més gran al ja realitzat. En molts dels miracles i en l'expressió de la seva pròpia consciència, l'harmonia entre el diví i l'humà del personatge de Jesús decau. En descàrrec seu, cal dir que la representació humana de Jesús sempre és deficient (només la gràcia pot actuar en la presència divina en la humanitat). Per això, aquesta crítica no va en detriment del que ja hem comentat: aquesta dificultat per atrapar el centre de la persona de Jesús és l'entranya de l'evangeli mateix, i el moll de l'os de les històries dels seus elegits. També de Jenkins, i de les nostres.

AMB BON HUMOR

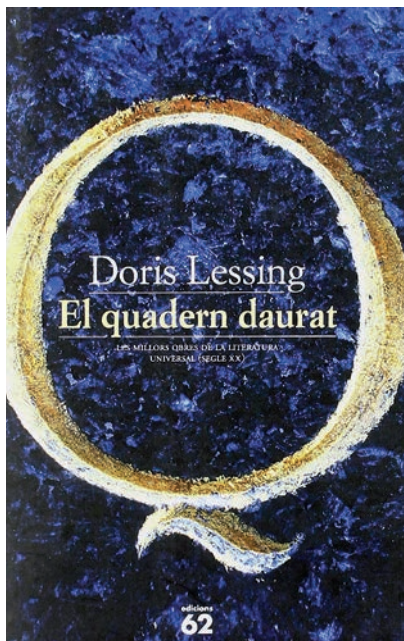
THE CHOSEN («LOS ELEGIDOS»)
CREADOR I DIRECTOR:
Dallas Jenkins
Sèrie dramàtica de 50 episodis
Disponible a Netflix i Acontra+
Més informació: thechosen.es

CRÍTICA LITERÀRIA

LLUCIÀ POU SABATÉ
Historiador i teòleg

Dones enamorades

DORIS LESSING

El quadern daurat
Edicions 62, 2007, 976 pàg.

Doris Lessing, premi Nobel de Literatura (2007), veia l'amor com el més bonic de la vida, encara que no sempre sigui present a les parelles. I va centrar la personalitat femenina de la seva literatura precisament en l'amor (amb totes les contradiccions, i alhora amb tota la força). A *El quadern daurat* (1962), la seva principal novel·la, parla de quan s'ha passat el primer foc i es pregunta: «Com pots separar el fet de fer l'amor de tota la resta? És absurd...» La protagonista s'havia casat amb George gairebé per esgotament, després que ell l'hagués festejada amb vehemència durant un any, i poc després s'adona de l'error de no haver fet cas de la seva intuïció de no casar-se, ja que sent aversió per ell. Se sent mústia i amb por de repetir aquesta mala experiència amb un altre home.

Una altra de les dones, la senyora Brown, té moltes xacres, però estan al cap, ja que el mal que té és que «està sola i abandonada, i s'inventa símptomes per clamar al món perquè algú li faci cas». La seva llibertat va unida a la solitud. La Molly, una altra protagonista, és ingènua, ja que pateix la infidelitat, i es planteja la caricatura del matrimoni burgès: la dona desgraciada lligada als fills, el marit que no sap enamorar la seva dona perquè la menysprea. I enmig d'aquesta psicologia tortuosa plena de por, va fent efecte la por de la soledat.

Quan s'enamora l'Anna, protagonista principal, es troba feliç amb en Paul, però ella «no s'havia sentit lliure. Ara se sentia, no lliure, sinó desconectada, o com si surés en la voluntat d'una altra persona... i va deixar de pensar... no es pot imaginar la vida sense aquest home».

Ara fa seixanta anys d'aquesta novel·la sobre la difícil conjugació d'amor i llibertat: «Hem escollit ser dones lliures, i aquest és el preu que hem de pagar. Això és tot...» La dona lliure acaba sola, en la visió negativa de l'autora. L'amor pot ser difícil, però la solitud ho és més. Curiosament, doncs, «la dona independent només era independent... quan tenia un home que l'estimava».

Amb els anys, ha millorat aquesta situació de la dignitat femenina, però hi ha una cosa que penso que continua viva, i és el que Doris diu: «No hi ha cap dona al món que vulgui viure sense amor.»

UN NOU LLINDAR

Arriscar-ho tot per salvar vides

Les imatges de la destrossa ocasionada pel terratrèmol de Turquia i frontera amb Síria han donat la volta al món i, en directe, hem pogut contemplar la devastació, els esforços de milers de voluntaris mesclats amb les llàgrimes i els crits de desesperació d'un poble que ha quedat desfet en tots els sentits. Des del primer moment, ha estat exemplar l'entrega de tant persones que han mostrat la seva solidaritat amb ajudes directes d'allò que era el més necessari i urgent, com també les que s'han ofert des de tots els indrets per pal·liar tant de sofriment.

Una catedral i esglésies també han caigut. Com sota altres edificis, molts hi ha deixat la vida. També hi ha estat actuant la fe d'un poble mantinguda fins el final. Queda el dolor, la inseguretat i la pobresa dels qui ho han perdut tot, amb la inevitable separació dels qui han quedat sepultats sota les runes. Per a ells i tants damnificats, vagi la nostra pregària. D'altra part, el drama és encara més gran quan, tractant-se de països en conflicte i zones de guerra, les ajudes no acaben d'arribar i hi ha qui s'aprofita de la desgràcia dels altres. Quin cor és capaç de no entendre-se?

Entre molts gestos d'amor solidari, hi ha el valor que suposa el difícil rescat de les víctimes i les hores que s'hi han destinat, però sobretot l'arriscat que ha estat i segueix sent per a tants voluntaris el fet que, per salvar vides, han arriscat la seva. Mai agraïrem prou aquesta fortalesa i valentia, i sempre resultaran gravades aquelles paraules de Jesús quan diu que «no hi ha un amor més gran que aquell qui dona la vida pels qui estima». L'amor sempre és la raó de fons i fa que tot mal sigui vençut.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Agenda

Barcelona

RECÉS

El **dissabte 25 de febrer**, a les 10.00, recés de Quaresma sobre la *lectio divina* amb el P. Vilarrubias a la parròquia de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona. Organitza: arxiprestats de Poble Sec-Rambles / Catedral.

ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ

El **diumenge 26 de febrer**, a les 17.30, concert de la Camerata Metropolitana de Barcelona per a la Fundació Mirada de Esperanza; el **dilluns 27**, a les 19.00, M. Beatriu Fernández (advocada Fundació Arrels) parla sobre *Fanatismes en la nostra societat* (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

PREGÀRIA

El **dijous 2 de març**, a les 19.00, taller-escola de pregària al Casal Don Bosco (salesians de Barcelona). Informació: tel. 934 291 803.

PARRÒQUIA DEL CARME

El **divendres 3 de març**, a les 19.00, Dia Mundial de Pregària *M'han parlat de la vostra fe* a la parròquia del Carme de Barcelona.

SAVIESA

El **divendres 3 de març**, a les 20.45, escola de pregària *Orar con los libros de la Sabiduría* a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 110 - Barcelona).

E-CRISTIANS

El **dissabte 4 de març**, a les 9.30, II Assemblea Cristiana *Nous impulsos, noves vies. De la dissidència a l'alternativa* a la Universitat Abat Oliba. Inscripcions: tel. 932 060 883.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 4 de març**, a les 10.00, recés de Quaresma *Fem tres cabanes* amb la Gna. Conxa Adell. Inscripcions: activitatspuelles@gmail.com.

ESCOLA DE FAMÍLIES

El **diumenge 5 de març**, a les 10.30, grup de diàleg sobre les bioideologies al teatre de Sant

Miquel dels Sants (c/ Escorial, 163 - Barcelona).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dilluns del 6 de març al 24 d'abril**, a les 19.00, seminari *Una visió d'Ignasi de Loiola a partir de Harmut Rosa* amb Albert Florensa; els **dijous del 9 de març al 20 d'abril**, a les 11.30, curs *El caràcter jueu de l'evangeli segons Joan* amb Oriol Tuñí (tel. 933 172 338).

Girona

XERRADA QUARESMAL

El **dimarts 28 de febrer**, a les 20.15, conferència de Josep Soler *La mort en la cultura* a la parròquia de Santa Maria dels Turers de Banyoles.

Tarragona

SANT FRANCESC DE REUS

El **dimarts 28 de febrer**, a les 20.00, conferència *Sant Francesc de Reus: història d'una església, vida d'una comunitat* amb Daniel Piñol a l'església de Sant Francesc de Reus.

Terrassa

CLERGAT

El **dilluns 27 de febrer**, a les 11.00, recés de Quaresma per al clergat al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès predicat per fra Eduard Rey.

Vic

COVA DE MANRESA

El **cap de setmana 4 i 5 de març**, *Pou de Llum*, recés multigeneracional per a famílies. Inscripcions: info@covamanresa.cat.

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de **appec**
editors de revistes i digitals
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Pilarín Bayés, Pere Canaleta, Fernando Cordero, Juanjo Fernández, Antonio Gil, Ignasi Miranda, Josep Miró i Ardèvol, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Perinat, Montse de Paz, Carlos Pérez, Lluçia Pou, Quique, Franc Rigol, Rafael Serra, Valentí Serra, Leticia Soberón, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES

Dipòsit Legal B 14.387/79

ISSN català: 2938-2238
ISSN internet: 2938-2254

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè les parròquies siguin cada cop més comunitats de fe, fraternitat i acollida als més necessitats

IGNASI MIRANDA

El diumenge 26 de febrer, a les sis de la tarda, tots els joves de l'arxidiòcesi de Barcelona són convocats a la basílica de la Sagrada Família, de Barcelona, per donar inici a la Quaresma amb l'acte Sent la Creu 2023. Organitzat per Església Jove Barcelona, comptarà amb una creu procedent d'Ucraïna. Enguany les peces musicals de la jornada han estat creades pel jove compositor Luis Meseguer. Al programa *Sense distància*, de Ràdio Estel, vam entrevistar aquest talentós músic de 27 anys, que ens va parlar del profund significat de la trobada Sent la Creu.

Quines peces has compost per a Sent la Creu?

He compost l'himne oficial de la jornada, els arranjaments musicals de cants tradicionals de la litúrgia catalana, com ara un sant d'Albert Taulé, l'aclamació a l'Evangelí i la pregària de Jesús, que és una pregària curta cantada en ucraïnès, i després també en català, que s'interpretarà a l'ofertori. L'himne és un cant on la creu és el més important. De fet, es cantarà tot just quan la creu entri, en una estació de processó, a la basílica de la Sagrada Família. És un cant una mica dur, de Quaresma i de patiment, que acaba, però, amb l'esperança de la resurrecció. Cal remarcar que és una música que té sentit, un significat.

Què representa per a tu el repte d'ambientar musicalment una trobada tan important com aquesta, on podem sentir veus de diferents corals que s'uniran en un gran orfeó?

Parlava amb el Joan Alfons, que serà el director d'aquesta macrocoral, i em va comentar que Sent la Creu, que fa anys que es du a terme, necessitava un himne, una composició feta expressament per a l'ocasió. Com un vestit fet a mida. Amb la música que he compost, he intentat recollir la pluralitat de la realitat de l'Església que hi ha a Barcelona: cants de Taizé, de Hakuna, del Camí Neocatecumenal... L'any passat ja vaig participar en l'elaboració de la música

El compositor Luis Meseguer és l'autor de la música de Sent la Creu 2023

«Els joves tenim ganes de sentir històries que ens arribin al cor»

de Sent la Creu amb arranjaments d'un altre cant, però enguany m'hi he dedicat més a fons.

Què esperes de la trobada Sent la Creu, que coincideix amb el primer diumenge de Quaresma?

Primer de tot, sentir el testimoni dels nostres germans d'Ucraïna, que estan patint molt. I després, viure l'experiència d'unir-nos tots els joves de l'arxidiòcesi de Barcelona en aquest esdeveniment, que és espectacular. El fet que persones de realitats ben diverses puguem pregar junts és cabdal. Està molt bé que fem pinya!

Quina és la teva sensació sobre allò que els joves podeu interiorit-

zar des d'aquest contacte amb el sofriment de cara a la vivència de la Quaresma i la Pasqua?

Crec que els joves tenim ganes de sentir històries; això és ben palès a Instagram i a TikTok amb els famosos *stories*. Ara bé, han de ser històries que ens arribin al cor, que siguin testimonis de veritat. En el cas que estem parlant, són històries de patiment que ens ajuden a connectar amb aquestes persones; tot i que viuen lluny (les Filipines l'any passat o Ucraïna enguany), les sentim ben a prop a través de les seves colpidores experiències. És important saber escoltar amb respecte tots aquests testimonis.

El món no s'atura, nosaltres tampoc.

sempre
endavant

Cada dia decidim el nostre futur. El d'un país més lliure, més just, més verd i més pròsper. Un país on ningú no es quedi enrere.

